

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 21 ΜΑΡΤΙΟΥ 1998 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΟΛΩΜΟΥ 17-19 • ΕΤΟΣ 3ο • ΤΕΥΧΟΣ 126 • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Είναι φανατικοί οπαδοί της δραχμής...

Την Πέμπτη 12 Μαρτίου ανακοινώθηκε η υποτίμηση της δραχμής κατά 14% και η είσοδος της στον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Συναλλαγματικών Ισοτιμιών. Το γεγονός αυτό χαιρέτιστηκε από διεθνείς οικονομικούς αναλυτές, με ενθουσιώδεις δηλώσεις: «Είμαι φανατικός οπαδός της δραχμής. Το ωραίο με την Ελλάδα είναι ότι προχώρησε στην υποτίμηση και τελείωσε με αυτήν και μπορεί τώρα να προσελκύσει σημαντικές εισροές κεφαλαίου».

Αισθητή ήταν η έκφραση ικανοποίησης και από τον Σαντέρ, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, το ΣΕΒ, το Σύνδεσμο Επιχειρήσεων Σούπερ Μάρκετ. Άλλοι δεν είχαν λόγους να εκφράζουν δημόσια την χαρά τους: Άγγλοι και αμερικάνοι χρηματιστές, πρόσωπα από το ελληνικό τραπεζικό και χρηματιστηριακό σύστημα κέρδισαν δισεκατομμύρια μέσα σε λίγες ώρες, απλώς παίζοντας με το συνάλλαγμα. Αμερικανικές τράπεζες επιβεβαίωσαν τα κέρδη τους, καθώς στα τέλη Φλεβάρη, η κυβέρνηση είχε πετύχει να συνάψει -με επιχείρημα την προαποφασισμένη υ-

ποτίμηση- ομολογιακό δάνειο ενός δις δολαρίων από την αμερικανική αγορά. Αν εξαιρέσουμε λίγες γκρίνιες, η υποτίμηση κρίθηκε ως αναγκαία από το σύνολο σχεδόν της αντιπολίτευσης. Θεωρήθηκε ως ένα ακόμα δείγμα της «πορείας χωρίς επιστροφή» προς το ευρώ, καθώς η ένταξη στην ΟΝΕ (Οικονομική και Νομισματική Ένωση) θεωρείται πλέον «εθνικό ζήτημα».

Η ένταξη στο ευρώ εξαρτάται από κριτήρια όπως η σταθερότητα των τιμών, τα χαμηλά επιτόκια επιτόκια, τα μικρά ελλείμματα, το περιορισμένο δημόσιο χρέος, η σταθερότητα του εθνικού νομίσματος. Είναι γνωστό ότι, εκτός από το πρώτο κριτήριο, η ελληνική οικονομία θεωρείται προβληματική σε όλα τα υπόλοιπα. Όσον αφορά τη σταθερότητα του νομίσματος, η ένταξη στην ευρωπαϊκή «ζώνη αυξημένης νομισματικής σταθερότητας» είναι δυνατή, μόνο αν δεν έχει υπάρξει υποτίμηση τα δύο προηγούμενα χρόνια. Ωστόσο, οι περιοδικές νομισματικές κρίσεις που δημιουργεί η απελευθέρωση του κεφαλαίου σε διεθνές επίπεδο (επενδύει και αποσύρεται ανεξέλεγκτα σε όλο τον κόσμο, όπως έγινε τον περασμένο Οκτώβριο στην Ασία), έκαναν πολύ αβέβαια την είσοδο της δραχμής στο ευρώ. Μέσα από το παγερό βλέμμα του οικονομικού ορθολογισμού η υποτίμηση φαινόταν πράγματι αναπόφευκτη.

«Η οικονομική ορθοδοξία θριαμβεύει από τη μια άκρη της Ευρώπης στην άλλη» (από το αφιερωμένο στην υποτίμηση της δραχμής editorial των «Financial Times»)

Τις επόμενες μέρες «η Σοφοκλέους έζησε και πάλι στιγμές Ολυμπιάδας, καθώς ο Γενικός Δείκτης κυμάνθηκε σχεδόν στο ανώτατο επιτρεπόμενο όριο διακύμανσης, κερδίζοντας 7,3%. Οι εξαγωγικές εταιρείες πρωταγωνίστησαν, ενώ οι ξένοι θεσμικοί προχώρησαν σε μαζικές αγορές...» (ημερήσιος τύπος, Τρίτη 17 Μαρτίου). Από τη Δευτέ-

Προσδοκίες μιας πολιτικής ανατίμησης

Αν η υποτίμηση είναι κιόλας παρελθόν, δε συμβαίνει το ίδιο και με την πολιτική αιτιολόγησή της. Η τελευταία -μόνιμα στο προσκήνιο όλη τη δεκαετία που διανύουμε- συμπυκνώνεται σε μία και μόνο φράση: για όλα φταίει η ΕΟΚ. Οι κυβερνήσεις τείνουν να παρουσιάζονται σαν απλά εκτελεστικά όργανα σε βασικούς τομείς της κρατικής οργάνωσης. Με μοναδική τους ίσως δυνατότητα την αποσαφήνιση μιας πολιτικής και όχι τη χάραξή της, την επιλογή των τακτικών μέσων, αλλά όχι και τον προσδιορισμό των στρατηγικών στόχων. Και παρόλο που κάτι τέτοιο είναι ψευδές, αποτελεί αντικείμενο ενός άλλου κειμένου.

Κάτω απ' αυτό το πρίσμα η πολιτική φαίνεται να διαιρείται σε δύο μεγάλες ενότητες: την οικονομία και τα «εθνικά θέματα». Η κατηγοριοποίηση αυτή περνώντας μέσα από τις σε-

λίδες των ΜΜΕ και τα χείλη του κυβερνητικού εκπροσώπου, έχει κατορθώσει να γίνει ο κυρίαρχος τρόπος αντίληψης των πραγμάτων. Ο ρόλος της είναι ακριβώς ο ίδιος με αυτόν της επίσημης κομματικής γλώσσας που περιγράφεται στο «1984»: να καταστήσει την πολιτική αντίληψη ανίκανη να προσανατολιστεί σε οτιδήποτε άλλο από αυτόν που διόλου.

Η πρόσφατη επικαιρότητα είναι χαρακτηριστική. Η κινητοποίηση των αγροτών μετατράπηκε σ' ένα απλό ρητορικό σχήμα: αποδοχή ή άρνηση της ΕΟΚ (και άρα της επίσημης αγροτικής πολιτικής). Και δεδομένου ότι η πλειοψηφία της κοινωνίας απαντά καταφατικά, το μόνο που θα μπορούσαν να ελπίζουν οι αγρότες ήταν ίσως ένα κάποιο αίσθημα συμπάθειας, κατηγορηματικά όμως τίποτε παραπάνω. Άλλα ερωτήματα, πολύ πιο ουσιαστικά, δεν έχουν χώρο σε μια τέτοια αντίληψη. Γιατί

οι αγρότες δηλώνουν όμηροι των μεσαζόντων; Τι απέγιναν οι αγροτικοί συνεταιρισμοί; Υπάρχουν μορφές κοινωνικής οργάνωσης που θα τους καθιστούσαν πιο ανεξάρτητους; Γιατί η αμφισβήτηση της κοινής αγροτικής πολιτικής περιορίζεται στο ύψος και την έκταση των επιδοτήσεων; Είναι λογικό να παράγονται εκατοντάδες χιλιάδες τόνοι αγροτικών προϊόντων για να πάνε στη χωματερή; Ποιες είναι τελικά οι πραγματικές ανάγκες της κοινωνίας; Και ποιας κοινωνίας;

Έχει γραφτεί και άλλες φορές στις σελίδες αυτού του εντύπου, ότι η «εθνική οικονομία» δεν αποτελεί παρά μια πολύ πετυχημένη ιδεολογική φαντασίωση της κυριαρχίας. Στο πλαίσιο της, ο εργάτης και ο βιομήχανος, ο κολήγος και ο γαιοκτήμονας και, τελικά, η κοι-

Συνέχεια στη σελίδα 4

Συνέχεια στη σελίδα 4

Δίκη των τούρκων φοιτητών

Στις 18 Μαρτίου στην Άγκυρα, δικάστηκαν από το εφετείο οι 8 φοιτητές οι οποίοι είχαν καταδικαστεί το Δεκέμβριο του 1996 σε ποινές φυλάκισης από 3 έως 18 χρόνια, με την κατηγορία της συμμετοχής στην "Επαναστατική Οργάνωση Νέων". Η πρώτη απόφαση είχε εκδοθεί χωρίς καν στοιχεία. Την περασμένη Τετάρτη, ημέρα επανεκδίκασης της υπόθεσης, πραγματοποιήθηκαν από φοιτητές και όχι μόνο, διαδηλώσεις και πορείες σε πολλές πόλεις της Τουρκίας, σε ένδειξη αλληλεγγύης στους 8 φοιτητές. Η αστυνομία συνέλαβε 47 άτομα σε συμπλοκές στην Άγκυρα κατά τη διάρκεια διαμαρτυριών υπέρ των οκτώ φοιτητών. Επίσης, σύμφωνα με το κρατικό πρακτορείο ειδήσεων Ανατολή, 14 άτομα τραυματίστηκαν και η αστυνομία συνέλαβε άλλους 77 φοιτητές που ήρθαν στην Άγκυρα να διαδηλώσουν υπέρ των φυλακισμένων συμφοιτητών τους. Τραυματίστηκαν ακόμη 12 αστυνομικοί και δύο δημοσιογράφοι. Διαδηλωτές στο κέντρο της Κωνσταντινούπολης πέταξαν πέτρες στην αστυνομία, κατέστρεψαν ένα περιπολικό και επιτέθηκαν σε μία αστυνομική λέσχη, ενώ έγιναν και 55 συλλήψεις. Σύμφωνα με ανακοίνωση του πρακτορείου Ρόιτερ, ένας αστυνομικός πυροβόλησε στον αέρα για να αποτρέψει τους διαδηλωτές από περαιτέρω καταστροφές. Επίσης ένα σύνολο 227 φοιτητών συνελήφθησαν στη διάρκεια διαδηλώσεων σε άλλες πόλεις της δυτικής Τουρκίας. Τελικά το εφετείο της Άγκυρας ακύρωσε την από το Δεκέμβριο του 1996 καταδικαστική απόφαση για τους 8 φοιτητές και ταυτόχρονα ζήτησε την διεξαγωγή νέας δίκης.

Πώς ξεκίνησαν όλα

20/10/95: Μερικοί φοιτητές άρχισαν να διαμαρτύρονται ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης στα πανεπιστήμια. Τα δίδακτρα των σπουδών διπλασιάζονταν κάθε χρόνο, ένας μεγάλος αριθμός σπουδαστών αδυνατούσε να τα πληρώσει. Ως μέρος αυτής της διαμαρτυρίας, φοιτητές συγκέντρωσαν ένα μεγάλο αριθμό υπογραφών ενάντια στην υποχρέωση της πληρωμής διδάκτρων. Επίσης έστειλαν 350.000 απ'αυτές στον πρόεδρο του κοινοβουλίου.

20/12/95: Οι φοιτητές του πανεπιστημίου της Κωνσταντινούπολης, δήλωσαν επίσης τα αιτήματά τους στον

Για πληροφορίες:
tel. +90-312-446,
fax +90-312-446 4813
email: ankara.newsroom@reuters.com

Τύπο, με τη συμπαράσταση του Συμβουλίου των διδασκόντων και της Ένωσης των βοηθών καθηγητών.

15/2/96: Οι φοιτητές του πανεπιστημίου της Άγκυρας άρχισαν να συμπαραστέκονται στους πληγέντες από τους σεισμούς στο Ντινάρ. Επίσης έδωσαν χρήματα, ως δωρεά, στον δήμαρχο του Ντινάρ. Αυτοί οι φοιτητές ήταν οι Μ.Γιλμάζ, Ο.Τουφεξή, Μπ.Καρακάς και Μπελγκίν Σενγκιζ.

29/2/96: Οι φοιτητές αυτοί αποβλήθηκαν απ' το πανεπιστήμιο εξαιτίας της μη πληρωμής των διδάκτρων τους. Διαμαρτυρήθηκαν γι αυτή την κατάσταση στο κοινοβούλιο κρατώντας ένα πανώ που έγραφε: "τα εκπαιδευτικά δικαιώματα δεν μπορούν να μπλοκαριστούν".

17-22/4/96: Στην Άγκυρα 31 φοιτη-

τές συνελήφθησαν ξαφνικά από την αστυνομία, χωρίς κανένα λόγο.

19/4/96: Οι συλληφθέντες κρατήθηκαν 2 βδομάδες στην απομόνωση, με απόφαση του Δικαστηρίου Κρατικής Ασφάλειας (DGM) της Άγκυρας. Επίσης απαγορεύθηκε στους δημοσιογράφους να τους δουν εκείνες τις μέρες (από το DGM επίσης).

24/4/96: Στην Άγκυρα μια γυναίκα (μάρτυρας), η οποία μένει στη γειτονιά αυτών των φοιτητών, τηλεφώνησε στην Ένωση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Είπε ότι μερικοί άγνωστοι άνθρωποι, που κουβαλούσαν μερικά κουτιά και πακέτα, μπήκαν στο σπίτι των φοιτητών. Αργότερα βρέθηκε ότι τα κουτιά αυτά περιείχαν μολότωφ και αρκετά εκρηκτικά. Η αστυνομία κατηγορήσε τους δύο φοιτητές ότι είχαν εκρηκτικά στα σπίτια τους και ότι ήταν μέλη παράνομης οργάνωσης.

1/5/96: Οι φοιτητές δικάστηκαν και επτά απ' αυτούς καταδικάστηκαν από στρατιωτικό δικαστήριο. Οι συλληφθέντες φοιτητές Αμέτ Ασκίν Ντογκάν, Οσγκούν Τουφεξή, Μπουλέντ Καρακάς, Μαχμούτ Γιλμάζ, Ντενίζ Καρτάλ, Νουρντάν Μπαϊσαχάν και Ελίφ Καχιάογλου, φυλακίστηκαν στην κεντρική φυλακή της Άγκυρας.

Οι υπόλοιποι φοιτητές αθώωθηκαν και ανέφεραν στην ΙΗΔ τα περί βασανισμού τους. Ο κατάλογος των βασανιστηρίων περιλάμβανε τράβηγμα των μαλλιών, χτύπημα των κεφαλιών στον τοίχο, χρέμασμα από τους ώμους και επίσης σεξουαλικά βασανιστήρια.

7/5/96: Οι δικηγόροι των φοιτητών προσέβαλαν την απόφαση του και ζήτησαν επανάληψη της δίκης, αλλά το αίτημα τους απορρίφθηκε από το DGM.

7/6/96: Το DGM προετοίμασε κατηγορία εναντίον 15 φοιτητών. Το κα-

τηγορητήριο ανέφερε ότι παραβρέθηκαν στον εορτασμό της πρωτομαγιάς του '95, συγκέντρωση υπογραφών για το κοινοβούλιο, παραχώρηση συνέντευξης τύπου, συμμετοχή σε μερικές νόμιμες διαδηλώσεις, παρουσία σε φοιτητικές συναντήσεις και ενασχόληση με ακαδημαϊκά προβλήματα, αλλά και προβλήματα εκδημοκρατισμού στα πανεπιστήμια.

10/7/96: Η δίκη άρχισε 85 μέρες μετά την πρώτη σύλληψη και έγινε στο DGM. Οι φοιτητές δήλωσαν ότι δεν ήταν μέλη παράνομης οργάνωσης. Δήλωσαν επίσης ότι πρόθεσή τους ήταν να βελτιωθούν οι συνθήκες των σπουδών τους. Γι άλλη μια φορά ανέφεραν την πίεση και τα βασανιστήρια που υπέστησαν, για να υπογράψουν τελικά τις καταθέσεις οι οποίες είχαν συνταχθεί από την αστυνομία.

25/7/96: Συλλαμβάνονται δύο ακόμη φοιτητές, ο Μεντίν Μουράτ Καλιονσουγκιλ και ο Μπελγκίν Σενγκιζ. Ο δεύτερος καταδικάστηκε και αργότερα του παρασχεθήκε ιατρική περίθαλψη για τα βασανιστήρια που είχε υποστεί.

6/12/96: Ανακοινώθηκε η απόφαση. Οι Αμέτ Ασκίν Ντογκάν, Οσγκούν Τουφεξή, Μπουλέντ Καρακάς και Μεντίν Μουράτ Καλιονσουγκιλ καταδικάστηκαν σε 18 χρόνια και 20 μέρες. Ο Μαχμούτ Γιλμάζ καταδικάστηκε σε 12 χρόνια και 6 μήνες. Οι Νουρντάν Μπαϊσαχάν, Ντενίζ Καρτάλ και Ελίφ Καχιάογλου καταδικάστηκαν σε 3 χρόνια και 9 μήνες.

(...) Ενώ άλλοι ούρλιαζαν για δικαιοσύνη, τα ίδια περίπου πράγματα συνέβαιναν και στη Μανίσα. Μαθητές του λυκείου συνελήφθησαν και βασανίστηκαν απ' την αστυνομία και 10 απ' αυτούς καταδικάστηκαν από 2 έως 12 χρόνια φυλακή. Οι ηλικίες τους ήταν μεταξύ 16 και 20 ετών.

Την μετάφραση του χρονικού έκανε η **Συσπείρωση Ανεξάρτητων Αριστερών Σχημάτων και Αυτόνομων Ομάδων**. Για την αντιγραφή, "Μαύρα Μεσάνυχτα Έχουμε".

Δίκη των αυτο-διαχειριζόμενων ραδιοφώνων

Στις 17 Μαρτίου πραγματοποιήθηκε η δίκη των 12 μελών και συμπαραστατών που είχαν συλληφθεί στις 16-17 Μαρτίου 1992 υπερασπιζόμενοι -μετά το κατέβασμα της κεραίας του Ράδιο Ουτοπία - την ύπαρξη του Ράδιο Κιβωτός και συνολικά της αυτο-διαχειριζόμενης κοινωνικής ραδιοφωνίας. Η δίκη των 12 είχε αναβληθεί τρεις φορές. Οι ποινές που επιβλήθηκαν ήταν 5 μήνες φυλάκιση με τριετή αναστολή για τα αδικήματα της απειθείας και εξύβρισης κατά συγχώνευση, σε όσους δήλωσαν πως φώναζαν το σύνθημα "μπάτσος-γουρούνια-δολοφόνοι", ενώ έγινε σκόνη ενός μηνός και καταδικάστηκαν σε 4 μήνες με τριετή αναστολή μόνο για το αδίκημα της απειθείας όσοι δεν δήλωσαν πως το φώναζαν...

10 χρόνια Ράδιο Κιβωτός

Το ράδιο Κιβωτός (που εδώ και τρεις βδομάδες ξαναεκπέμπει από τους 92,5) έκλεισε 10 χρόνια ζωής και γιορτάζει με διήμερο εκδηλώσεων αυτό το σαββατοκύριακο.

Σάββατο 21 Μάρτη 1998, στις 9.30μμ, στο Στέκι στο βιολογικό: Θεατρικό παιχνίδι: "πατρίς, θρησκεία, οικογένεια" από την ομάδα "Των Ποιών". Θα ακολουθήσει γενέθλιο πάρτυ.

Κυριακή 22 Μάρτη 1998, μετά τις 2.00μμ, στην πλατεία Καλλιθέας (περιοχή Κουλέ Καφέ: Ρεφενέ φαγοπότι "στην υγεία και την μακροήμερευση του Ράδιο Κιβωτός". (σε περίπτωση κακοκαιρίας, η εκδήλωση θα μεταφερθεί στο Στέκι στο βιολογικό)

Τα γεγονότα στην Καβάλα

Το Σάββατο 14 Μάρτη, μερικές δεκάδες αναρχικοί από διάφορες πόλεις της Ελλάδας που είχαν συγκεντρωθεί στην Καβάλα, κατά τη διάρκεια του συνεδρίου της ΓΣΕΕ, αποφάσισαν να πραγματοποιήσουν παρέμβαση στο χώρο του συνεδρίου, στα ΤΕΙ. Το πρωί της ίδιας ημέρας είχε πραγματοποιηθεί πορεία στο κέντρο της πόλης. Με πανό και φωνάζοντας συνθήματα, προσπάθησαν να εισέλθουν στο συνεδριακό χώρο, αλλά εμποδίστηκαν από την περιφρούρηση. Όταν πετάχτηκαν κάποια αυγά προς το μέρος της περιφρούρησης, μαινόμενοι τραμπούκοι της ΓΣΕΕ, στο ρόλο όχι του νταβατζή της εργατικής τάξης αλλά απλά του νταβατζή, επιτέθηκαν στους συγκεντρωμένους με ρόπαλα, εκσφενδονίζοντας καρέκλες και τραπέζια. Οι συγκεντρωμένοι, αρνούμενοι να δεχτούν το ρόλο του θύματος, απάντησαν. Σύντομα ξεκίνησε πετροπόλεμος κι απ' τις δύο μεριές, καθώς οι αναρχικοί οπισθοχωρούσαν προς την έξοδο των ΤΕΙ. Την επόμενη ημέρα, πραγματοποιήθηκε συζήτηση σε χώρο στο κέντρο της Καβάλας, που διοργανώθηκε από την Πρωτοβουλία Κοινωνικής Παρέμβασης με θέμα την αυτοματοποίηση και τις νέες εργασιακές σχέσεις. Στη συνέχεια, διάφορες ομάδες παρουσίασαν τη δουλειά τους. Τα media, είτε έκαναν λόγο για 20-25 αναρχικούς σούπερμαν οι οποίοι επιτέθηκαν απρόκλητα στους 500 συνέδρους της ΓΣΕΕ και αποχώρησαν ανενόχλητοι (αντιγράφοντας το δελτίο τύπου της ασφάλειας Καβάλας) είτε αποσιώπησαν πλήρως τις αντιδράσεις στο συνέδριο της ΓΣΕΕ. Αξίζει να σημειωθεί το ανεκδιήγητο δημοσίευμα της "Εποχής", το οποίο, με εκφράσεις αντίστοιχες με αυτές της ανακοίνωσης της ασφάλειας, επιχείρησε επιπλέον να δώσει κάποιο ρόλο και στα στελέχη της ΑΚΟΑ που συμμετείχαν στο συνέδριο, γράφοντας πως έπεισαν τους άλλους συνέδρους να μην παραδώσουν στην αστυνομία μια κοπέλα που "δεν είχε αποχωρήσει", αφού "το εργατικό κίνημα δεν κάνει τέτοια πράγματα", προσθέτοντας μάλιστα πως την επιβίβασαν σε ταξί για να τη μεταφέρει σπίτι της(!). Έτσι περιγράφουν την επίθεση που δέχτηκε από 5-6 "άντρακλες" της ΓΣΕΕ μια κοπέλα που συζητούσε για τα όσα συνέβαιναν με φοιτήτριες των ΤΕΙ. Οι λεβέντες του "εργατικού κινήματος" την κλωτσούσαν όλοι μαζί, στο σώμα και στο κεφάλι, ενώ αυτή ήταν πεσμένη στο έδαφος... Όσο για το ταξί, αυτό είναι φυσικά εξίσου φανταστικό με τα υπόλοιπα που αναφέρει αυτό το απίστευτο δημοσίευμα της "Εποχής"...

Αναρχικοί που ήταν εκεί

ΜΗΝΥΣΗ ΚΑΤΑ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΙΚΩΝ ΕΣΤΙΩΝ

Μηνύσεις με τις κατηγορίες "διακεκριμένων φθορών ξένης περιουσίας" και "διατάραξης οικιακής ειρήνης" κατατέθηκαν από την διεύθυνση των φοιτητικών εστιών την Πέμπτη 5 Μαρτίου σε τρεις φοιτητές μέλη του συλλόγου οικότροφων φοιτητών εστιών με την αιτιολογία ότι συμμετείχαν στην κατάληψη των γραφείων διοικήσεως που είχε γίνει από τον Νοέμβριο στις εστίες στις 40 Εκκλησιές, της Θεσσαλονίκης. Την Πέμπτη πραγματοποιήθηκε πορεία συμπαράστασης στους τρεις μηνυθέντες και ενάντια στα σχέδια του Ε.Ι.Ν. (Εθνικό Ίδρυμα Νεότητος) για την ιδιωτικοποίηση των εστιών, την επιβολή ενοικίου και εσωτερικού (πειθαρχικού) κανονισμού λειτουργίας στις εστίες με συμμετοχή 150-200 ατόμων. Η κατάληψη που μολονότι έληξε ύστερα από 5 μήνες, προσπάθησε όλον αυτόν τον καιρό να μπλοκάρει τις λειτουργίες της διεύθυνσης του Ε.Ι.Ν. ενώ η επιτροπή αγώνα της κατάληψης ανέλαβε να μοιράσει τα κλειδιά των δωμάτων στις εστίες, αποτρέποντας έτσι στην πράξη την επιβολή ενοικίου για τα δωμάτια. Σε ανακοίνωσή του ο Σύλλογος Οικότροφων Φοιτητικών Εστιών Θεσσαλονίκης που έ-

στείλε την περασμένη εβδομάδα, μεταξύ άλλων αναφέρει: "Υστερα από 5 μήνες κινητοποιήσεων στις Εστίες ενάντια στην επιβολή ενοικίου, εσωτερικού κανονισμού και την επικείμενη ιδιωτικοποίηση Εστιών-Λέσχης, «επίσημη» απόφαση από Ε.Ι.Ν. καμία. Ανεπίσημες όμως πολλές. Έτσι την Πέμπτη 5/3 εργαζόμενοι/οργάνωση του Ε.Ι.Ν., με πρώτους το Διευθυντή, τον υποδιευθυντή και τον πρόεδρο του Δ.Σ., εισέβαλαν το πρωί αιφνιδιαστικά στο χώρο της κατάληψης και πέταξαν έξω τα άτομα που βρισκόταν εκεί. Η απάντησή του συλλόγου ήταν δυναμική. Αμέσως συγκεντρώθηκαν πολλοί φοιτητές και ανακατέλαβαν το χώρο. Η επίσημη απάντηση από το Ε.Ι.Ν. ήρθε επιτέλους. Την Πέμπτη 12/3, ενώ πήραμε «θετική» απάντηση από τους εργαζόμενους για επικείμενη συζήτηση και διάλογο με το Ε.Ι.Ν. και τους άλλους αρμόδιους φορείς, ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ στάλθηκαν από το Ε.Ι.Ν. ΜΗΝΥΣΕΙΣ σε 3 φοιτη-

τές μέλη του Συλλόγου Οικότροφων, που συμμετείχαν στην κατάληψη και οι οποίοι καλούνται σε απολογία. Η αντίδραση όμως των φοιτητών (εστιακών και μη) πρέπει να είναι δυναμική όχι μόνο γιατί πλήττονται 3 συγκεκριμένα μέλη του Συλλόγου αλλά γιατί επιλέγεται αυτός ο τρόπος ως απάντηση στα δίκαια αιτήματά και τις κινητοποιήσεις του Συλλόγου. Πρόκειται για ποινικοποίηση μιας πολιτικής πράξης". Σε όλο το διάστημα της κατάληψης η επιτροπή αγώνα της κατάληψης προσπάθησε, κόντρα στη παθητικότητα των περισσότερων φοιτητών και τις αντιδράσεις των πανσπουδαστικών κινήσεων συνεργασίας (Π.Κ.Σ.), να δώσει έναν αγώνα βασισμένο στις αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες με τακτά καλέσματα και γενικές συνελεύσεις. Ένα αγώνα που, εκτός από τα αιτήματα για τη παιδεία και το νομοσχέδιο Αρσένη, είδε την κατάληψη των εστιών ως κομμάτι συνολι-

κότερα του στεγαστικού προβλήματος και των αγώνων για το δικαίωμα της στέγασσης, και όχι μόνο των φοιτητών. Αποτέλεσμα άλλωστε αυτής της θέσης ήταν και η συνεργασία που προέκυψε πάνω σε επιμέρους πρωτοβουλίες στους μήνες της κατάληψης με τις καταλήψεις στέγης που βρίσκονται στην Άνω Πόλη και οι εκδηλώσεις στις εστίες με κατόικους από τα αυθαίρετα των Μετεώρων. Κινήσεις τις οποίες βλέπουμε με μεγάλη συμπάθεια ιδιαίτερα όταν προκαλούν στις Π.Κ.Σ. αντιδράσεις και καταγγελίες προς την επιτροπή αγώνα της κατάληψης ότι "αντί να επιλέξουν την συνεργασία με άλλες φοιτητικές ομάδες και ομάδες εργαζόμενων αυτοί επιλέξαν τη συνεργασία με την βίλλα Βαρβάρα". Η εκδίκαση των μηνύσεων ενάντια στους τρεις φοιτητές δεν έχει οριστεί ακόμα, το σίγουρο όμως είναι ότι στις εστίες έχει ξεκινήσει μια προσπάθεια που ελπίζουμε να συνεχιστεί με περισσότερη επιτυχία στο μέλλον. Ήδη άρχισε να επαναλειτουργεί το στέκι των εστιών με περισσότερη ελπίδα, κόσμο και όρεξη για αγώνα.

Θ. Γ., Θεσσαλονίκη

Λευτεριά στους τρεις της Πατησίων

Γράμμα των τριών συλληφθέντων

Από τις 8 Δεκέμβρη βρισκόμαστε στον Κορυδαλλό. Προσπαθούμε να προσαρμοστούμε στην πραγματικότητα του ότι περάσαμε την πύλη της φυλακής, προσπαθούμε να πείσουμε τους εαυτούς μας ότι πρόκειται για κάτι που δεν θα βαστήσει πολύ, «προσωρινή κράτηση» υποτίθεται πως είναι, το ξέρουμε όμως πως το μέλλον μας δείχνει σκοτεινό. Δεν υπάρχει τίποτα το περίεργο στην ιστορία μας. Για όσους έχουν την κοινή λογική τα πράγματα είναι απλά.

Βρεθήκαμε στην συναυλία στη Φοιτητική Εστία για συμπαράσταση στον αγώνα των εκπαιδευτικών. Σε μια συναυλία συμπαράστασης στην απεργία πείνας δυο ανθρώπων που τότε παίζονταν η ζωή τους.

Ο ένας μάλιστα από εμάς, ο Γ. Μιχαηλίδης, ήταν ο κιθαρίστας του συγκροτήματος DEUS EX MACHINA που συμμετείχε στη συναυλία, κάτι που είναι γνωστό στην εναλλακτική ροκ, σκηνή, τόσο από τη δισκογραφία του γκρουπ όσο και από τη συχνή εμφάνισή του σε παρόμοιες συναυλίες, και ως εδώ καλά.

Απέξω άρχισαν οι φασαρίες. Έγιναν συγκρούσεις και καταστροφές. Και όταν ήρθε η ώρα να φύγουμε, έτυχε σε μας η διαλογή της αστυνομίας. Μας άρπαξαν τα ΜΑΤ, μας χτύπησαν, μας λύντασαν.

Ακόμα και μέχρι τότε δεν είχαμε καταλάβει τη σοβαρότητα του πράγματος. Ούτε η πρώτη ούτε η τελευταία φορά ήταν που η αστυνομία, μετά το τέλος των επεισοδίων, ξεσπάει όπου βρει. Όταν όμως μάθαμε την έκταση που πήρε η όλη ιστορία των επει-

σοδίων, στα κανάλια και τον τύπο, όταν ακούσαμε τα όσα λέγονταν για τους «συλληφθέντες», τότε πήραμε το μήνυμα: Κάποιοι έπρεπε να την πληρώσουν και μάλιστα για τα καλά. Τα υπόλοιπα ήρθαν μόνα τους: εισαγγελέας, αναγνωρίσεις, κόντρα καταθέσεις αστυνομικού (που του πήρε κάποιο «καιρό» μέχρι να θυμηθεί να μας αναγνωρίσει), ανακριτής, απολογίες (για το αυτονόητο), προφυλάκιση, Κορυδαλλός. Κάποιοι έπρεπε να πληρώσουν, εμείς είχαμε την τιμή.

Το ότι τα στοιχεία είναι ανύπαρκτα, το ότι, όπως όλοι που συμμετείχαν στη συναυλία γνωρίζουν, αυτό που γινόταν έξω ήταν άσχετο με αυτούς που ήταν μέσα, το ότι εμείς δεν είχαμε καμία σχέση με τα επεισόδια, όλα αυτά καθόλου δεν αφορούν το σκηνικό της φυλάκισής μας.

Το ζήτημα ήταν να μη φανούν άχρηστα τα ΜΑΤ, να μπουν κάποιοι «μέσα».

Συμμετείχαμε στη συναυλία γνωρίζοντας το γιατί. Τώρα μετράμε μέρες, χωρίς ιδέες το ως πότε. Αυτά άλλωστε που βλέπουμε εδώ να συμβαίνουν μόνο θάρρος δεν μας δίνουν.

Θέλουμε να πιστεύουμε πως αυτό το θάρρος θα το βρούμε από αυτά που συμβαίνουν έξω από τη φυλακή...

Γ. Μιχαηλίδης,
Μ. Αναγνώστου,
Έλενα Μανάβη

Από τις 5 Δεκεμβρίου είναι προφυλακισμένοι στον Κορυδαλλό, με ψευδείς καταθέσεις και με κατηγορίες που δεν πρόκειται να αντέξουν σε κανένα δικαστήριο. Ούτε το λευκό οινικό τους μητρώο μέτρησε, ούτε τα σοβαρά οικογενειακά προβλήματα, ούτε οι καταθέσεις πολλών αυτόπτων μαρτύρων. Τα πάντα, η αλήθεια, η ατομική ελευθερία, η προσωπικότητα, τα οικογενειακά προβλήματα, αλέστηκαν στις μυλόπετρες των αστυνομικών και δικαστικών μηχανισμών και μετατράπηκαν σε «δικωτικό έργο».

Ως καλλιτέχνες δεν μπορούμε να σιωπήσουμε μπροστά σε τέτοια γεγονότα, ειδικά όταν αυτά γίνονται γύρω από εκδηλώσεις στις οποίες συμμετέχουμε. Όχι μόνο για μας, αλλά και για κάθε κοινωνικά ευαίσθητο άνθρωπο, πιστεύουμε, υπάρχουν μια σειρά κρίσιμα ερωτήματα, που αναμένουν απάντηση:

— Είναι δυνατόν να ανεχόμαστε τέτοιες ποινικές κατασκευές ενάντια σε ανθρώπους εντελώς άσχετους με αυτά που τους κατηγορούν και ανυποψίαστους για τον εφιάλτη ο οποίος τους περιμένει λόγω της παρουσίας τους σε μια κοινωνική εκδήλωση;

— Είναι δυνατόν να παραδεχόμαστε πως ο πόλιτης είναι «φερό στον άνεμο» της κρατικής καταστολής, έρμαιο της βούλησης και των σκοπιμοτήτων των δικωτικών μηχανισμών, χωρίς καν τις στοιχειώδεις

εγγυήσεις που υποτίθεται πως αναγνωρίζει το Σύνταγμα;

— Είναι δυνατόν να μένουμε απαθείς μπροστά σε γεγονότα όπως η προφυλάκιση τριών νέων ανθρώπων οι οποίοι δεν διέπραξαν το παραμικρό αδίκημα;

— Κοντολογίς, είμαστε διατεθειμένοι να μετατραπούμε σε «Ρινόκερους», παρακολουθώντας αδιάφοροι, απαθείς και ανενεργοί τέτοιες καταστάσεις;

Αν δεν υπάρξει όχι μόνο ευαισθητοποίηση, αλλά και κίνημα αλληλεγγύης, φοβόμαστε ότι οι τρεις νέοι θα παραμείνουν προφυλακισμένοι για το καθιερωμένο 18μηνο, για να αθωωθούν κατόπιν σε μια δίκη (γιατί είναι σίγουρο πως θα αθωωθούν), αφού στο μεταξύ, πρωτίστως οι ίδιοι, αλλά και το συγγενικό και φιλικό τους περιβάλλον θα έχουν βιώσει τον εφιάλτη και θα έχουν συμπαραλισστεί από κάθε άποψη.

Σήμερα είναι αυτοί οι τρεις, αύριο θα είναι οποιοσδήποτε.

Η σιωπή είναι συνενοχή.

Καλούμε κάθε ευαίσθητο πολίτη να συμπαρασταθεί στο κίνημα αλληλεγγύης ζητώντας την άμεση αποφυλάκιση τριών αθώων

**Επιτροπή Αλληλεγγύης
Μουσικών και Πολιτών**

Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Νεολαίας (Ζωοδόχου Πηγής 19)

Ένα στέκι νεολαίας ανοίγει στο κέντρο της Αθήνας, Κωλέτη και Ζωοδόχου Πηγής 19. Το Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Νεολαίας θα ανοίξει τις πόρτες του - μετά από ένα μήνα σκληρής δουλειάς - με ένα τριήμερο εγκαινίων την Παρασκευή 27, το Σάββατο 28 και την Κυριακή 29 Μαρτίου. Το πρόγραμμα περιλαμβάνει, φυσικά, συζητήσεις, μουσικές και γευστικές απολαύσεις, προβολές ταινιών και άλλα πολλά. Το πλήρες πρόγραμμα θα φτάσει σε εσάς μέσω του τοίχου.

Επειδή νιώθουμε ότι μονάχα μέσα από τη συλλογική δράση και επικοινωνία, μέσα από έναν ζωντανό καθημερινό διάλογο μπορούμε να συγκροτήσουμε τις αντιστάσεις μας απέναντι σε μια μορφή κοινωνικής οργάνωσης που ως κινητήρια δύναμη έχει το κέρδος και όχι τις ανθρώπινες ανάγκες και επιθυμίες, που εντείνει την εκμετάλλευση και την καταπίεση, που εμπορευματοποιεί κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα, που ενισχύει το ρατσισμό, τον εθνικισμό, τις διακρίσεις ανάμεσα στους ανθρώπους, που αντικαθιστά την πραγματικότητα με τη θεαματική της αναπαράσταση, που αποτρέπει τη συμμετοχή με τις «καθαρές αλήθειες» των διαφόρων ειδικών και τον μονοδιάστατο λόγο των ΜΜΕ.

Επειδή θεωρούμε ότι η συλλογικότητα είναι ο μόνος δρόμος για να μη βυθιστούμε στη χαλνωση και την παθητικότητα, αποφασίσαμε να φτιάξουμε ένα αυτοδιαχειριζόμενο στέκι νεολαίας. Ένα χώρο δημιουργίας και έκφρασης όπου οι ιδέες, οι πληροφορίες, η τέχνη δεν θα περνάνε από τα φίλτρα των μηχανισμών διαμεσολάβησης. Ένα χώρο συνάντησης όπου θα διατηρούμε ζωντανό, ισότιμο διάλογο με όλους όσους βιώνουν την ίδια με μας πραγματικότητα στο σχολείο, στη σχολή, στη δουλειά, στην ανεργία, στο δρόμο, διαμορφώνοντας συλλογικές στάσεις και αντιστάσεις.

Βέβαια ένα στέκι νεολαίας δεν είναι ούτε μπορεί να υποκαθιστά πολιτική οργάνωση ή ομάδα και δεν απαιτεί μια τέτοιου είδους ιδεολογική συμφωνία. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν αποτελεί το ίδιο μια μορφή συλλογικότητας, ότι δεν προϋποθέτει κάποιες κοινές συνισταμένες που θα διαμορφώνουν τον τρόπο λειτουργίας του, αλλά και τη γενικότερη φυσιογνωμία του.

Γι αυτό ακριβώς δεν θέλουμε ένα στέκι που θα αναλώνεται σε μια εσωτερική διαδικασία, που θα παίζει απλώς το ρόλο του βήματος ανταλλαγής απόψεων και θα αναπαράγει τους κυρίαρχους ρόλους των ειδικών και των παθητικών δεκτών.

Ανζητάμε μια συλλογικότητα όπου ο καθένας συμμετέχει ισότιμα, χωρίς τυπικές ή άτυπες μορφές ιεραρχίας, χωρίς να αντιπροσωπεύει κανέναν εκτός από τον εαυτό του. Και κυρίως μια συλλογικότητα που θα παρεμβαίνει στο κοινωνικό γίγνεσθαι, προωθώντας την κινηματική λογική και τον πολιτικό λόγο με όπλα της την κριτική και την σύνθεση.

Εκδήλωση

Εκδήλωση - συζήτηση μνήμης στον Κορνήλιο Καστοριάδη διοργανώνεται την Τρίτη 24 Μαρτίου στην αίθουσα του Δημοτικού Πάρκου Αγρινίου στις 7 μ.μ. Στη συζήτηση θα εισηγηθούν οι:

Καπώνης Λευτέρης, από το περιοδικό *Σοσιαλισμός ή Βαρβαρότητα*, Μπαρμπαγιάννης Ταμτάκος, σύντροφος του Κ. Καστοριάδη, Τσιλιμαδός Γρηγόρης, και Σκυφτούλης Νώντας.

Η διοργάνωση γίνεται από την Πρωτοβουλία Πολιτών Αγρινίου.

Την προηγούμενη Παρασκευή (13/3) δόθηκε συνέντευξη τύπου στα γραφεία του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών σχετικά με τους τρεις προφυλακισμένους από τη συναυλία στη Φοιτητική Εστία, στην Πατησίων, στις 5 Δεκέμβρη. Στη συνέντευξη τύπου που διοργάνωσε η «Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης» και η «Επιτροπή Αλληλεγγύης Μουσικών και Πολιτών» συμμετείχαν εκτός από τους διοργανωτές, συνήγοροι και γονείς των κατηγορουμένων.

Οι συνήγοροι τόνισαν ότι οι τρεις δικάζονται ως αποδιοπομπαίοι τράγοι για τις καταστροφές που έγιναν εκείνο το βράδυ, στην προσπάθεια των δικωτικών αρχών να παρουσιάσουν έργο. Ήδη η πρώτη αίτηση αναστολής των προφυλάκισης έχει απορριφθεί, ενώ αναμένεται σε μία περίπου εβδομάδα να συζητηθεί η δεύτερη αίτησή τους. Στη συνέντευξη τύπου καταγγέλλθηκε από τους γονείς του Αναγνώστου ότι ο ένας από τους δύο αυτόπτες μάρτυρες τους ζητούσε χρήματα μετά την κατάθεσή του για να μην καταθέσει επιβαρυντικά για το γιο τους. Να σημειώσουμε ότι οι δύο αυτόπτες μάρτυρες δεν δυσκολεύτηκαν καθόλου να υποδείξουν ως δράστες τους τρεις δικωκόμενους, παρόλο που οι δράστες των καταστροφών, με βάση τις μαρτυρίες δεκάδων ανθρώπων, είχαν καλυμμένα τα πρόσωπά τους. Ούτε βέβαια και προέβλεψε έκπληξη το πώς βρέθηκαν τελικά δύο από τους κατόχους Ι.Χ. για να αναγνωρίσουν τους τρεις ως δράστες.

Χαρακτηριστική ήταν και η πικρία μέλους μουσικούς συγκροτήματος που μίλησε για το τρόπο που καλούνται οι ίδιοι να στηρίζουν με τη συμμετοχή τους πολιτικές συναυλίες και τώρα που βρέθηκε προφυλακισμένο ένα μέλος συγκροτήματος (χωρίς φυσικά να τον διαχωρίζουν από τους δύο συγκατηγορούμενούς του) κανένας δεν ενδιαφέρεται.

Μπορεί βέβαια το κείμενο της «Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης» να αναφέρεται ουδέτερα σε «επεισόδια» εκείνης της νύχτας χωρίς να κριτκάρε των τυφλών βίαι στην πλάτη μιας συναυλίας, αλλά σίγουρα η υπερασπιστική τακτική του «και ο σκύλο χορτάτος και η πίτα γεμάτη» δεν είναι αυτή που θα συσπειρώσει κόσμο σε μια κίνηση αλληλεγγύης. Άλλωστε οι τρεις είχαν την ατυχία να μην είναι «επώνυμοι», είχαν την ατυχία να 'ναι από αυτούς που στην πλάτη τους παίζεται η «αυθόρμητη εξεγερτική δράση» των ειδικών. Για να δούμε, πόσες ακόμη συναυλίες και εκδηλώσεις θα πρέπει να διαλυθούν για να σταματήσουν να δέχονται διοργανωτές και συμμετέχοντες τους «οργισμένους μητροπολιτάνους», για να κάθονται σε τραπέζια συνεντεύξεων. «αγκαλιασμένοι ο θύτης και το θύμα», για να αρχίσουν να γίνονται δημόσιες θέσεις η οργή κι η αγανάκτηση γι' αυτούς που εργολαβικά αποφασίζουν «επανάσταση»;

Εδώ και 104 μέρες βρίσκονται προφυλακισμένοι. Έμπρακτα ας πάρει ο καθένας θέση: γι' αυτούς και για το πώς βρέθηκαν στον Κορυδαλλό.

Κ.Τ.

Αλφα

ΕΤΟΣ 3ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 126

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΝΙΚΟΣ ΓΑΤΣΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΟΛΩΜΟΥ 17-19
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 38.43.950
E-mail: alfanarc@compulink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Είναι φανατικοί οπαδοί της δραχμής...

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

ρα ως την Τετάρτη 200 δις επενδύθηκαν στο Χρηματιστήριο, πράγμα που σημαίνει ότι υπήρξε άνοδος του ΑΕΠ (στο οποίο, όπως είναι φυσικό, συμπεριλαμβάνεται και η παραγωγή εισοδημάτων από χρηματιστηριακές και τραπεζικές λειτουργίες). Αυτό σημαίνει για τους ξένους επενδυτές ότι η ελληνική αγορά παρέχει την ευκαιρία για "μια ελκυστική βραχυπρόθεσμη επένδυση".

Τα ΜΜΕ θριαμβολογούν: "ποταμός κεφαλαίων στα αμοιβαία", "άνοδος στις τιμές των ομολόγων" και "αποκλιμάκωση των επιτοκίων της διατραπεζικής αγοράς". Θεωρείται πολύ πιθανό ότι η "εκτόνωση των πιέσεων στην ισοτιμία της δραχμής", θα προκαλέσει "ανάκαμψη της εμπιστοσύνης προς τα ομόλογα του δημοσίου", για να τα προτιμούν στο εξής τα χρηματιστηριακά παράσιτα.

Είναι αναμφίβολο, επίσης, ότι αποφέρει άμεσο "κέρδος για όσους δανείστηκαν σε δραχμές", εκτονώντας τις πρόσφατες αντιδράσεις των μικρών δανειοληπτών, αλλά κυρίως ευνοώντας τους εγχώριους κάπιταλιστές στις επενδύσεις τους.

Το ίδιο ευεργετική για το κεφάλαιο θα είναι μακροπρόθεσμα η "μείωση των επιτοκίων δανεισμού". Λέγεται μάλιστα ότι η κυβέρνηση ανταποκρίθηκε στις πιέσεις οικονομικών παραγόντων για αύξηση της ανταγωνιστικότητας των ελληνικών προϊόντων. Πολύ πιθανό είναι οι πρόσφατες επισκεψεις του Σημίτη στην Τσεχία και ούγγρου πρωθυπουργού στην Ελλάδα να είχαν ως θέμα τους την πραγματοποίηση ελληνικών επανδύσεων στις χώρες αυτές.

Ωστόσο, το κυρίαρχο ζήτημα είναι η φιλοδοξία του ελληνικού κράτους να είναι συνδεδεμένο μέλος του ευρώ το 1999 (γιατί δεν μπορεί να είναι ιδρυτικό) και να ενταχθεί το 2001. Και για να το πετύχει αυτό, πρέπει να πείσει ότι πειθαρχεί, πειθαρχώντας τους υπηκόους του. Αυτό που ακούγεται κατά κό-

ρον είναι ότι η υποτίμηση "δεν αρκεί". Απαιτείται αναδιάρθρωση της οικονομίας και πειθαρχηση στους όρους της.

"Η μετατροπή της δραχμής σε ένα ευρωπαϊκό νόμισμα υπό καθεστώς νομισματικής πειθαρχίας ισοδυναμεί ουσιαστικά με την προώθηση ενός ριζικού μετασχηματισμού του συνόλου των κοινωνικών σχέσεων της χώρας" (ημερήσιος τύπος, Τρίτη 17 Μαρτίου).

Στο όνομα της απελευθέρωσης της διεθνούς αγοράς, της ελεύθερης κίνησης των κεφαλαίων και της εναρμόνισης των επιμέρους οικονομικών, το λεγόμενο κοινωνικό κράτος υποχωρεί παγκόσμια. Προωθείται παντού η κατάργηση των παρεμβάσεων και του ελέγχου στις τιμές, η μείωση των δαπανών για κοινωνική προστασία, ο περιορισμός του αριθμού των δημοσίων υπαλλήλων και η καθήλωση των αμοιβών τους, η μείωση της φορολόγησης των επιχειρήσεων, των κεφαλαίων και των υψηλών εισοδημάτων, η ιδιωτικοποίηση των συνθηκών εργασίας και των ημερομισθίων. Οι μισθοί πρέπει να μειωθούν, τα κατώτατα ημερομίσθια να επανεξεταστούν και η κινητικότητα των εργαζομένων να αυξηθεί. Σύμφωνα με τους ειδικούς της οικονομίας "η αναπτυξιακή πορεία της ελληνικής οικονομίας" ναρκοθετείται από τις κοινωνικές αντιδράσεις, από τη μη "τιθάσση" του πληθωρισμού και από την αδυναμία αφομοίωσης και υλοποίησης των διαρθρωτικών αλλαγών από μέρους του κράτους. Λείπει η ταχύτητα και η αποτελεσματικότητα, προαπαιτούμενα της επιδιωκόμενης ανταγωνιστικότητας.

Ξεκινά λοιπόν η εφαρμογή ενός Νέου Προγράμματος Σύγκλισης, που θα σημαίνει στην πράξη ανατροπή κάθε προηγούμενης συμφωνίας μεταξύ των "κοινωνικών εταίρων". Για την εφαρμογή του προγράμματος θα ασκείται πλέον άμεσος έλεγχος από τις κεντρικές ευρωπαϊκές τράπεζες, τη Μπούντεσμπανκ και την κεντρική τράπεζα της Γαλλίας, που οφείλουν πλέον

να στηρίζουν την ισοτιμία της δραχμής απέναντι σε πιέσεις.

• Οι αυξήσεις των μισθών θα καθλωθούν στο 2,5%, τη στιγμή που ομολογείται ότι ο στόχος για πληθωρισμό ύψους 2,5% είναι πλέον ανέφικτος (λόγω "των αυξήσεων στα εισαγόμενα προϊόντα και των κερδοσκοπικές τάσεων").

• Θα υπάρξει περικοπή των κοινωνικών δαπανών ύψους ενός 1 τρις. Από το οποίο τα 460 δις θα εξοικονομηθούν από το ασφαλιστικό σύστημα με περικοπή 200 δις των επιχορηγήσεων στα ασφαλιστικά ταμεία, πράγμα που σημαίνει περιορισμό των δαπανών για ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Το Μάιο (το πρώτο σαββατοκύριακο Μαΐου) θα γίνει η επιλογή των 11 ιδρυτικών και συνδεδεμένων μελών του ευρώ) θα ανακοινωθούν μέτρα για τον περιορισμό απασχόλησης συνταξιούχων και για την αντιμετώπιση της εισφοροδιαφυγής των εργαζομένων (τη στιγμή που θα υπάρξει παράλληλη μείωση των εργοδοτικών εισφορών!).

• Στο τέλος του 1998 θα ανακοινωθεί η εκ βάθρων αναδιάρθρωση του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης, που θα υλοποιηθεί μέχρι το 2000. Προβλέπεται αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης, μείωση των επιδομάτων σε περίπτωση ασθένειας και συσχέτιση των συντάξεων με τα εισοδήματα έτσι ώστε να έχουν ύψος το πολύ 80% του μισθού.

• Παράλληλα, καθώς με την υποτίμηση οι δημόσιες επιχειρήσεις έγιναν φθηνότερες κατά 14%, θα προωθηθεί η ιδιωτικοποίηση, σε ποσοστό 49100%, έντεκα από αυτές και τριών ή τεσσάρων τραπεζών (από τα Duty Free και την τράπεζα Κρήτης ως τα λιμάνια Πειραιά και Θεσσαλονίκης, ενώ ήδη πωλείται το τρίτο πακέτο μετοχών του ΟΤΕ και 49%). Η ιδιωτικοποίηση θα φέρει άμεση αλλαγή των εργασιακών σχέσεων σ' αυτές: διευθέτηση του χρόνου εργασίας σε ετήσια βάση με στόχο την ευελιξία, υιοθέτηση της μερικής απασχόλησης, συλλογικές διαπραγματεύσεις σε τοπικό

Προσδοκίες μιας πολιτικής ανατίμησης

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

νώνια και η εξουσία αποκτούν ταυτόσημα συμφέροντα και επιδιώξεις. Η οικονομία -όπως ακριβώς και το εθνικό

συμφέρον- τείνουν να υποκαταστήσουν την πραγματικότητα με μια φανταστική αίσθηση κοινού πεπρωμένου. Οπωσδήποτε αταξικής και βέβαια ελπιδοφόρας.

Καθώς το κοινό πεπρωμένο -στο όνομα του οποίου πρέπει να θυσιάζονται τόσοι και τόσα- επικεντρώνεται στους ασαφείς, για τους πολλούς, όρους της ΟΝΕ, υπάρχουν πολλά που αποκρύπτονται. Ένα απ' αυτά είναι ότι η ΟΝΕ και το Μάαστριχτ δεν αποτελούν παρά ένα από τα πρώτα στάδια μιας ιστορικής διαδικασίας μετάβασης σε μια καινούρια εποχή για τον καπιταλισμό. Ότι στο τέλος του δρόμου θα τεθούν νέοι στόχοι και στάδια, πάντα οικονομικά, πάντα «εθνικά». Προς την πορεία δημιουργίας μιας νέας υπερκρατικής οντότητας, με την πολιτική ενοποίηση των κρατών που απαρτίζουν την Ευρωπαϊκή Ένωση. Παρόλο που φαίνεται μακρινό, η καταστροφή του εθνικού κράτους έχει δρομολογηθεί απ' τον καπιταλισμό και όχι τους αρνητές του.

Καθώς η εξουσία έχει προχωράξει το μέλλον της, διαθέτει και ένα ολόκληρο ιδεολογικό οπλοστάσιο ενάντια σε κάθε κοινωνική ανάγκη. Αν χθες ήταν οι αγρότες, σήμερα η υποτίμηση του νομίσματος και αύριο οι Ολυμπιακή, μεσοπρόθεσμα θα είναι σημαντικές θεσμίσεις της κοινωνικής ζωής, όπως η ασφάλιση και η εκπαίδευση. Πάντα στο όνομα μιας οικονομικής και πολιτικής ένωσης της κυριαρχίας, πάντα σε βάρος της κοινωνίας, όχι μόνο ως σύνολο, αλλά και ως έννοια.

Κάτω απ' αυτό το πρίσμα, θέσεις απλά κατά της ΕΟΚ ή της ΜΑΙ δεν είναι παρά ρητορικές. Αναλύσεις, όπως ότι η επέκταση της κυριαρχίας συντρίβει ολόκληρα κοινωνικά κομμάτια, δεν είναι, αντίστοιχα, παρά αυτονόητες. Και αυτόματες συστρατεύσεις δίπλα σε όποιον εξεγείρεται πιθανόν προβληματικές.

Και καθώς αυτό το τελευταίο ενδιαφέρει ιδιαίτερα και μια αναρχική εφημερίδα, είναι ανάγκη να συνειδητοποιηθεί ότι, σήμερα, η εξουσία θέτει τα πολιτικά ζητήματα και η ίδια τα επιλύει με τους δικούς της όρους. Και η απλή και μόνο άρνηση μιας κρατικής πολιτικής ταυρίζεται στο Συνασπισμό ή στο ΚΚΕ, αλλά όχι σε μια επαναστατική αντίληψη. Πέρα από τους αγρότες και τους εκπαιδευτικούς, είναι ανάγκη να τεθούν τα ζητήματα της αγροτικής παραγωγής και της εκπαίδευσης. Από ποιους, για ποιους, με τί μέσα και με τί σκοπό. Αναγκαία βήματα μιας σκέψης που θέλει να βάλει το ζήτημα ποιας κοινωνίας, μαζί με ποιους, για ποιο μέλλον, με ποιον τρόπο. Που επιθυμεί, δηλαδή, να θέσει ουσιαστικούς όρους για τη σύγκρουση με την ιδεολογική κυριαρχία του κράτους.

Είναι ανάγκη να αρχίσουμε να ονειρευόμαστε. Είναι ο μοναδικός τρόπος για να επαναστατήσουμε.

M. K.

επίπεδο και επιχειρηματικό επίπεδο, αναθεώρηση των κανονισμών προσωπικού με στόχο την αύξηση της παραγωγικότητας και απολύσεις.

• Εξάλλου, το Μάη θα κατατεθεί νομοσχέδιο για πιο ευέλικτες εργασιακές σχέσεις: με όχημα το δημόσια τομέα η ελαστική εργασία θα επιβληθεί και στον ιδιωτικό.

Τα αφεντικά φιλοδοξούν να έχει η υποτίμηση έναν άμεσο ψυχολογικό αντίκτυπο: να πείσει ότι όλοι, ανεξαιρέτως, είμαστε εθνικά φτω-

χοί, και ότι γι αυτό το λόγο πρέπει να θυσιάσουμε (εμείς οι φτωχότεροι, κατά προτίμηση). Δεν είναι τυχαίο που νεοφιλελεύθεροι (όπως ο Σουφλιάς), διεθνιστές κατά τα άλλα, καλούν τώρα σε "εθνικό μέτωπο". Γι αυτόν ακριβώς το λόγο είναι απαραίτητη όσο ποτέ μια αντίσταση που να ξεπερνά τους διαχωρισμούς, είτε εθνικούς είτε συντεχνιακούς.

B.E.

Απόπειρα δολοφονίας στην κατάληψη του Πολυτεχνείου Κρήτης

Το Σάββατο 14 Μάρτη το πρωί ο τραμπούκος εργολάβος Λιμογιάννης Θ. με έναν σύν-εργάτη του πήγαν στο μπλόκο που βρίσκεται μέσα στην είσοδο του Π.Κ. και ζήτησαν από τους καταληψίες να πάρουν κάποια μηχανήματα. Οι καταληψίες τους αρνήθηκαν την είσοδο περιφρουρώντας την απόφαση της Γ.Σ. και τους είπαν ότι θα μπορούσαν να τα είχαν πάρει πριν λίγες μέρες όπως είχαν ειδοποιηθεί. Ο εργολάβος και ο σύνεργάτης του αδιαφόρησαν για την απόφαση και συγκεκριμένα ο Λιμογιάννης είπε στους καταληψίες ότι θα περάσει ούτως ή άλλως ακόμα και μέσα από το μπλόκο. Μετά από λίγο ο τραμπούκος και ο σύνεργάτης του πραγματοποίησαν την απειλή τους και έγιναν αντιληπτοί όντας μέσα στο χώρο του Πολυτεχνείου, με το Λιμογιάννη να οδηγεί μια μπουλντόζα και το σύνεργάτη του

να οδηγεί ένα φορτηγό.

Οι καταληψίες προσπάθησαν να εμποδίσουν την έξοδο των εισβολέων ενισχύοντας το οδόφραγμα. Η μπουλντόζα παρέκαμψε το οδόφραγμα και άνοιξε δρόμο στο φορτηγό που ακολουθούσε. Όταν βγήκε μπροστά ακριβώς από το μπλόκο οι παρευρισκόμενοι βγήκαν μπροστά στη μπουλντόζα και ο Λιμογιάννης τους επιτέθηκε με το όχημά του και μόνο από θαύμα δεν υπήρχε τραυματισμός. Παράλληλα το φορτηγό βγήκε από το χωράφι και ένας καταληψίας ανέβηκε στο σκαλοπάτι του και φώναξε στον οδηγό του να σταματήσει και να κατέβει. Αυτός ανέπτυξε ταχύτητα και αφού κάλυψε τα διακόσια μέτρα που τον χώριζαν από την έξοδο του Π.Κ. βγήκε στο δρόμο, ακολουθώντας τον εργολάβο που προπορευόταν, έχοντας τον καταληψία να κρατιέται από την πόρτα. Οι υπόλοιποι έτρεχαν από πίσω και φώναζαν στον οδηγό να σταματήσει.

Κάποια στιγμή ο οδηγός του φορτηγού ανοίγει την πόρτα, κόβει ταχύτητα και φρενάρει απότομα με αποτέλεσμα ο καταληψίας να βρεθεί κάτω από τις ρόδες του φορτηγού, τραυματισμένος σοβαρά. Το φορτηγό σταμάτησε ενώ ο εργολάβος με τη μπουλντόζα είχε φύγει αρκετά μακριά από

το σημείο και από τις ευθύνες τους για την απόπειρα δολοφονίας του καταληψία ο οποίος βρίσκεται ακόμα στην εντατική του νοσοκομείου.

ΑΥΤΟ ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΟ. Στην ενέργεια του Λιμογιάννη βλέπουμε το ξεπάσαμο ενός ιδιοκτήτη που ο μόνος λόγος που τον βγάζει από την απάθεια και τον εφησυχασμό του είναι όταν απειλείται το προσωπικό του οικονομικό όφελος. Και γι' αυτό είναι ικανός όπως απέδειξε να απληρώσει καταληψίες, αποφάσεις συνόλου ανθρώπων, άσυλο πανεπιστημίου ακόμα και ανθρώπινες ζωές. Μας είναι γνώριμο αυτό το πρόσωπο. Είναι το πρόσωπο του απεργοσπάστη που εναντιώνεται στους συναδέλφους του που πραγματοποιούν απεργία. Το πρόσωπο του καριέριστα φοιτητή που εναντιώνεται στις καταλήψεις. Το πρόσωπο του "απελπισμένου" οδηγού που δεν μπορεί να πάει το ταξιδάκι του εξαιτίας των μπλόκων των αγροτών. Το πρόσωπο του φιλήσυχου και ευκολόπιστου πολίτη που πιστεύει ότι τον κλέβουν οι αλβανοί και όχι οι κρατικοί φόροι. Το πρόσωπο της κοινωνίας, "ο καθένας για την πάρτη του". Η απόλυτη ευκολία του. Το προσωπικό όφελος στο βάρος του

συνόλου. Οι καταληψίες φοιτητές με τον αγώνα τους (οι λόγοι του οποίου είναι γνωστοί στην κοινωνία των Χανίων) δεν κοιτάνε μόνο την πάρτη τους. Το απέδειξε η στάση τους στο συγκεκριμένο γεγονός από το οποίο καταλαβαίνουμε ότι μόνο η δραστηριοποίηση όλων μας μπορεί να δώσει απαντήσεις σε ό,τι στερεί την ελευθερία.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ
ΣΤΗΝ ΑΠΑΘΕΙΑ
ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑ ΚΑΙ
ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΛΗΨΙΕΣ
Η ΣΙΩΠΗ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΗ
Αλληλέγγυοι

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΥ

Η κυβέρνηση των ΗΠΑ και οι πολυεθνικές-σύμμαχοί της έχουν επανειλημμένα χρησιμοποιήσει την στρατιωτική ισχύ των ΗΠΑ για να κάμψουν εμπόδια που υψώνονταν ενάντια στα συμφέροντά τους. Η πρόσφατη αναμέτρηση με το Ιράκ είχε αυτόν ακριβώς τον χαρακτήρα, άσχετα αν οι δικαιολογίες που επικαλέσθηκαν αναφερόταν στο καλό των κατοίκων του πλανήτη, θέτοντας τις ΗΠΑ στο ρόλο του ιππότη που αγωνίζεται ενάντια στον τρομερό δράκο για την επανόρθωση της δικαιοσύνης.

Είναι όμως δύσκολο να φανταστούμε τον πρόεδρο Κλίντον, τον υπερασπιστή του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, της NAFTA της ΜΑΙ και των υπολοίπων υποστηριζόμενων από τις πολυεθνικές συμφωνιών και οργανισμών, ντυμένο με τη στολή του Αη-Γιώργη, με το δόρυ υψωμένο για την υπεράσπιση των φτωχών και των αδυνάτων. Και πράγματι, υπάρχει μια σειρά από πιο κοινότοπες αιτίες, που σχετίζονται με την τιμή του ακάθαρτου πετρελαίου, οι οποίες καθιστούν τον πόλεμο με το Ιράκ μια μόνιμη πιθανότητα.

Το πετρέλαιο έχει ευρέως αναγνωριστεί ως κύριος παράγοντας για τον Πόλεμο του Κόλπου. Αυτό είχε εκφραστεί χαρακτηριστικά στο σύνθημα των κινητοποιήσεων του 1990-1991 "Όχι αίμα για το πετρέλαιο".

Ο ακριβής ρόλος που έπαιξε το πετρέλαιο έγινε τότε θέμα αλληπάλλων συζητήσεων. Ορισμένοι αναλυτές υποστήριξαν πως ο πόλεμος προκλήθηκε από το ενδιαφέρον των ΗΠΑ στο να κρατηθεί χαμηλή η τιμή του πετρελαίου. Όμως οι ΗΠΑ δεν έχουν επιδείξει κάποιο σταθερό ενδιαφέρον για μια συγκεκριμένη τιμή του πετρελαίου. Για παράδειγμα, το 1974 οι ΗΠΑ παρότρυναν την κυβέρνηση της Σαουδικής Αραβίας στην κατακόρυφη αύξηση της τιμής του πετρελαίου, ενώ το 1986 βομβάρδισαν τη Λιβύη και καλόπιασαν το Ιράν για να πετύχουν την μείωση της τιμής. Το 1990 οι ΗΠΑ αντέδρασαν όχι στην πρόθεση του Ιράκ για αύξηση των τιμών, αλλά στην προσπάθειά του να ξεπεράσει τον οικονομικό και στρατιωτικό έλεγχο του Περσικού Κόλπου από τις ΗΠΑ. Από αυτή την άποψη, πολύ λίγα έχουν αλλάξει από τότε.

Μια παρατήρηση αναγκαία για την ερμηνεία της σημερινής κατάστασης είναι πως η κυβέρνηση του Ιράκ έχει αντιμετωπίσει επτά χρόνια ολικής στρατιωτικής επιτήρησης και οικονομικών κυρώσεων χωρίς να αποδεχθεί ολοκληρωτικά την στρατιωτική υποταγή και οικονομική εξάρτηση που ζητούν οι ΗΠΑ από τα κράτη της περιοχής. Η κυβέρνηση του Ιράκ εξακολουθεί να επιμένει στο να ελέγχει σε κάποιο βαθμό τους φυσικούς πόρους της χώρας και να στο να εισέλθει ως ανεξάρτητος πωλητής στην παγκόσμια αγορά πετρελαίου. Για παράδειγμα, το Ιράκ έχει υπογράψει μεγάλες συμφωνίες με πετρελαϊκές εταιρείες εκτός των ΗΠΑ για από κοινού κατασκευή πετρελαιοπηγών μετά τη λήξη του εμπάργκο.

Σε αυτές τις συμφωνίες συμπεριλαμβάνονται γαλλικές εταιρείες, όπως η ELF Aquitaine και η Total SA (για πετρελαιοπηγές 12,5 δισεκατομμυρίων βαρελιών) και ρωσικές εταιρείες, όπως οι Lukoil,

Αυτό το πρόσφατο κείμενο του George Caffentzis, της βορειοαμερικανικής ομάδας "Midnight Notes", προσφέρει μια χρήσιμη ανάλυση καθώς και στοιχεία ση-

μαντικά για την προσέγγιση των όσων συνέβησαν τελευταία στον Περσικό Κόλπο και για τις "μυστικές" όψεις των συγκρούσεων για το πετρέλαιο.

Zabrubezneft και Mashinoimport (για πετρελαιοπηγές 7,5 δισεκατομμυρίων βαρελιών). Οι μόνες εταιρείες οι οποίες θα εξααιρεθούν από συμβόλαια όταν λήξει το εμπάργκο, θα είναι όσες έχουν έδρα στις ΗΠΑ, εκτός αν με κάποιο τρόπο μεταπειστεί το καθεστώς του Σαντάμ Χουσεϊν (Wall Street Journal, 23 Φλεβάρη 1998).

Η οικονομική κατάσταση σήμερα είναι η αντίστροφη εκείνης που υπήρχε την εποχή του Πολέμου του Κόλπου το 1991. Το 1990, η ιρακινή κυβέρνηση ήταν ο βασικός υποστηρικτής της αύξησης της τιμής του πετρελαίου μέσα στον ΟΠΕΚ. Ζητούσαν η τιμή του πετρελαίου να αυξηθεί στα 25 δολάρια το βαρέλι, και μια από τις αιτίες που επίσημα ανέφεραν ως αιτία του πολέμου με το Κουβέιτ ήταν πως το Κουβέιτ παραβίαζε τις αποφάσεις του ΟΠΕΚ, ρίχνοντας τις τιμές του πετρελαίου. Το 1998 το Ιράκ πλέον είναι προφανώς σε διαφορετικό στρατόπεδο. Στην πραγματικότητα, μια επιστροφή του Ιράκ στην παγκόσμια αγορά πετρελαίου θα σήμαινε αυτόματα πτώση της τιμής.

Το 1994, η κυβέρνηση Κλίντον υπολόγισε πως μια πλήρης άρση των οικονομικών κυρώσεων και η επιστροφή του Ιράκ στην παγκόσμια αγορά πετρελαίου θα προκαλούσαν πτώση στις τιμές έως και κατά 50%, και δεν υπάρχει λόγος να πιστεύουμε πως αυτοί οι υπολογισμοί δεν ισχύουν και σήμερα. Μια τόσο μεγάλη πτώση στις τιμές θα ήταν ιδιαίτερα ενόχλητική για τις πετρελαϊκές πολυεθνικές, ειδικά σε μια περίοδο όπου τούς ανοίγονται προοπτικές για νέες μεγάλες κερδοφόρες επενδύσεις (ειδικά στις εκτός της Ρωσίας χώρες της πρώην Ε.Σ.Σ.Δ.), ενώ από την άλλη μεριά αντιμετωπίζουν μια πτώση στη ζήτηση, μετά τη χρηματιστηριακή κρίση στη ΝΑ Ασία. Εκτός αυτού, μια κατάρρευση των τιμών θα υπονόμει τις σημερινές δομές εξουσίας μέσα στον ΟΠΕΚ (όπου κύριο λόγο έχει η Σαουδική Αραβία, μια χώρα-δορυφόρος των ΗΠΑ). Και μην ξεχνάμε πως αυτές οι πολυεθνικές έχουν τρομερή ισχύ στην κυβέρνηση των ΗΠΑ.

Για να καταλάβουμε αυτό το σημείο, πρέπει να κοιτάξουμε τις πολιτικές των τιμών πετρελαίου μετά τον Πόλεμο του Κόλπου. Αυτός ο πόλεμος ονομάστηκε και πόλεμος

των 4 δολλαρίων. Η κυβέρνηση του Ιράκ, σε απόγνωση από τα εξωτερικά χρέη μετά από 7 χρόνια πολέμου με το Ιράν, απαιτούσε η τιμή του πετρελαίου να φτάσει στα 25 δολάρια το βαρέλι, ενώ η Σαουδική Αραβία, εκφράζοντας τα συμφέροντα των ΗΠΑ, υποστήριζε

«Στην πράξη, κάθε φορά που οι ΗΠΑ «χτυπούν τα τύμπανα του πολέμου», το πετρέλαιο του Ιράκ βγαίνει αμέσως από την αγορά. Αυτό είναι οπωσδήποτε ένα από τα πραγματικά κίνητρα για τις απειλές πολέμου από τις ΗΠΑ»

την τιμή των 21 δολλαρίων το βαρέλι, μια διαφορά 4 δολλαρίων. Το Μπάσθ (το κόμμα-κράτος του Σαντάμ Χουσεϊν) το 1990 βρισκόταν σε δύσκολη θέση. Βρισκόταν κυριολεκτικά σε μια κατάσταση-μπρος γκρεμός-και-πίσω-ρέμα. Από τη μια μεριά, το ιρακινό προλεταριάτο, μετά από σχεδόν μια δεκαετία πολέμου με το Ιράν, ζήτησε κάποια «ανταμοιβή», απαιτώντας βελτίωση του βιοτικού επιπέδου. Από την άλλη, το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, οι ΗΠΑ και τα Ηνωμένα Έθνη ζητούσαν την ιδιωτικοποίηση επιχειρήσεων, την κατάργηση επιδομάτων και την επιβολή πολιτικής λιτότητας και δομική αναδιάρθρωση. Η εισβολή στο Κουβέιτ ήταν ένα υπολογισμένο ρίσκο, ενάντια στις πιέσεις της εργατικής τάξης, καθώς και των ΔΝΤ/ΗΠΑ/ΟΗΕ (επιτυχάνοντας τη συναίνεση του Κουβέιτ και άλλων παραγόντων του κεφαλαίου στη Μέση Ανατολή για αυξήσεις

στην τιμή του πετρελαίου, ως αντάλλαγμα για την απόσυρση απ' το Κουβέιτ). Η εισβολή επίσης βασίστηκε στο ότι οι ΗΠΑ δεν διέθεταν εναλλακτική πολιτική λύση για την διακυβέρνηση του Ιράκ εκτός από το Μπάσθ. Με μια έννοια, η εισβολή όντως διέσωσε το καθεστώς Μπάσθ και επέβαλε την λιτότητα στο λαό του Ιράκ.

Η Σαουδική Αραβία νίκησε στη διαμάχη για την τιμή του πετρελαίου, τόσο στην τελευταία συνάντηση του ΟΠΕΚ πριν τον πόλεμο, όσο και στην πράξη. Η τιμή του πετρελαίου στην παγκόσμια αγορά μεταξύ του 1992 και των αρχών του 1997 κυμάνθηκε ανάμεσα στα 19 με 20 δολάρια (με κατώτερη τιμή τα 14 δολάρια στα τέλη του 1992 και α-

νώτερη τα 25, στις αρχές του 1997). Το 1996, η τιμή του πετρελαίου ανέβαινε με τέτοιους ρυθμούς, ώστε αρκετοί άρχισαν να αναρωτιούνται αν τελικά θα έβγαιναν αληθινές οι προβλέψεις που είχαν γίνει πριν τον πόλεμο στον κόλπο για τιμή του πετρελαίου στο ύψος των 40 δολλαρίων ανά βαρέλι στις αρχές του επόμενου αιώνα. Τότε όμως ξεκίνησε η συμφωνία "πετρέλαιο-σε-ανταλλαγμα-τροφής" που υπογράφηκε ανάμεσα στην κυβέρνηση του Ιράκ και το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών (Απόφαση 986), που σήμαινε την περιορισμένη και ελεγχόμενη επιστροφή, από

τις 7 Γενάρη του 1997, του Ιράκ στην παγκόσμια αγορά πετρελαίου, που οδήγησε σε δραματική πτώση της τιμής του πετρελαίου. Μέσα σε δύο μήνες (Γενάρης με Μάρτη) η τιμή έπεσε από τα 24 δολάρια στα 18 και ένα χρόνο αργότερα κυμαίνεται ανάμεσα στα 15 με 16 δολάρια το βαρέλι. (στις 20 Φλεβάρη του 1998, ήταν 16,18 δολάρια).

Οι ΗΠΑ αντέδρασαν στη συμφωνία "πετρέλαιο-σε-ανταλλαγμα-τροφής" τόσο διπλωματικά, όσο και στρατιωτικά. Η τελευταία στρατιωτική επίθεση των ΗΠΑ στο Ιράκ (η εκτόξευση 27 πυραύλων Cruise στις 9 Σεπτεμβρίου του 1996) καθυστέρησε την εφαρμογή της απόφασης για σχεδόν τέσσερις μήνες. Αν και δεν κατάφεραν να καταργήσουν εντελώς τη συνθήκη, οι διπλωμάτες των ΗΠΑ πέτυχαν να τη διαμορφώσουν με έναν ιδιαίτερα περιοριστικό τρόπο, που επιτρέπει αναρίθμητες παρεμβο-

λές και διακοπές. Πρώτα απ' όλα, επιτρέπει την πώληση περίπου 700.000 βαρελιών πετρελαίου την ημέρα, δηλαδή μόνον το 20% της ποσότητας που το Ιράκ εξήγαγε ημερησίως πριν τον πόλεμο στον Κόλπο. Επειτά, βασικό στοιχείο της συμφωνίας αποτελεί η τοποθέτηση 151 παρατηρητών του Τμήματος Ανθρωπιστικών Υποθέσεων των Ηνωμένων Εθνών (UNDHA) σε όλη την έκταση του Ιράκ, οι οποίοι εξετάζουν αν τα τρόφιμα που εισάγονται σε αντάλλαγμα με πετρέλαιο διανέμονται όπως έχει συμφωνηθεί από τα 60.000 σημεία διανομής που υπάρχουν σε όλη τη χώρα. Ένα τρίτο σημείο είναι ότι η συμφωνία προβλέπει πως εκτός από τρόφιμα, μπορούν να ανταλλάσσονται με πετρέλαιο τεχνολογικά εξαρτήματα για την επιδιόρθωση των κατεστραμμένων δικτύων ύδρευσης και αποχέτευσης καθώς και εξοπλισμός για τη πετρελαϊκή βιομηχανία. Αυτές οι εισαγωγές πρέπει να ελέγχονται επίσης από μια ομάδα των παρατηρητών. Έτσι, η οικονομία του Ιράκ δεν ελέγχεται μόνο από δορυφόρους, κατασκοπευτικά αεροπλάνα και τους παρατηρητές του UNDHA. Καθημερινά προστίθενται εκατοντάδες εκπρόσωποι επιχειρήσεων και παρατηρητές της αγοράς.

Αυτές οι ομάδες παρατηρητών παίζουν πολύ πιο σημαντικό ρόλο για την επιβίωση του λαού του Ιράκ από ότι οι παρατηρητές του UNDHA, ωστόσο σπάνια αναφέρονται στις συνεντεύξεις τύπου της κυβέρνησης Κλίντον. Όταν αποσύρονται από το Ιράκ ή δεν τους επιτρέπεται να συνεχίσουν τη δράση τους εκεί, οι συμφωνίες "πετρέλαιο-σε-ανταλλαγμα-τροφής" καθίστανται αυτόματα ανενεργές. Στην πράξη, κάθε φορά που οι ΗΠΑ "χτυπούν τα τύμπανα του πολέμου", το πετρέλαιο του Ιράκ βγαίνει αμέσως από την αγορά. Αυτό είναι οπωσδήποτε ένα από τα πραγματικά κίνητρα για τις απειλές πολέμου από τις ΗΠΑ, αφού έτσι μπορούν να ελέγχουν τις πωλήσεις πετρελαίου του Ιράκ. Για παράδειγμα, στις 20 Φλεβάρη του 1998, το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών αύξησε το ποσοστό του εξαγόμενου από το Ιράκ πετρελαίου από ποσότητα αξίας 2 δισεκατομμυρίων δολλαρίων σε ποσότητα αξίας 5,2 δισεκατομμυρίων, ως προτροπή προς την κυβέρνηση του Σαντάμ Χουσεϊν να υπογράψει τη νέα συμφωνία στη Βαγδάτη. Αυτή η αύξηση επιτρέπει στην εθνική πετρελαϊκή βιομηχανία του Ιράκ να φτάσει περίπου στο 50% των πριν τον Πόλεμο του Κόλπου εξαγωγών του. Ωστόσο, αυτό το όριο είναι καθαρά θεωρητικό, αφού α) αυτή προϋποθέτει τη συνέχιση της δράσης των παρατηρητών του UNDHA στο Ιράκ και β) πρέπει να εισαχθούν αναγκαία ανταλλακτικά στο Ιράκ ώστε να επιτευχθεί μια παραγωγή πετρελαίου αυτού του ύψους. Αν οι ΗΠΑ απειλήσουν ξανά με πόλεμο ή ασκήσουν βέτο στην εισαγωγή συγκεκριμένων εξαρτημάτων, οι ιρακίνοι θα πεταχτούν ξανά από την αγορά ή δεν θα μπορέσουν να εισέλθουν σε αυτή.

**George Caffentzis,
Μάρτης 1998,
Μετάφραση Ν.Ν.**

Αμνηστία στη Νότια Κορέα

Την Παρασκευή 13 Μαρτίου, ο πρόεδρος της Νότιας Κορέας, Kim Dae-jung, ανακοίνωσε τη χορήγηση αμνηστίας σε πέντε εκατομμύρια πολίτες της χώρας. Η ισχύς της απόφασης ήταν άμεση. "Πρόκειται για τη μεγαλύτερη αμνηστία από την ίδρυση του κράτους", δήλωσε ο υπουργός Δικαιοσύνης, Park Sang-cheon, που συμπλήρωσε πως σκοπός της είναι η εξασφάλιση της αρμονίας στον κορεατικό λαό.

Η πραγματικότητα, πάντως, είναι πολύ λιγότερο εντυπωσιακή από την πρώτη εντύπωση. Στη συντριπτική πλειοψηφία, η αμνηστία αφορά παραγραφή μικροαδικημάτων, όπως τροχαίες παραβάσεις, ενώ τελικά μόνο 2.304 άτομα που κρατούνταν στις φυλακές για διάφορους λόγους ελευθερώθηκαν.

Ανάμεσα σε αυτούς που απελευθερώθηκαν είναι ο 55χρονος συγγραφέας Hwang Seok-young, που φυλακίστηκε το 1993 επειδή επέσκεψε την Πιονγιάνγκ, πρωτεύουσα της Βόρειας Κορέας. Ακόμη, απελευθερώθηκε ο βουδιστής μοναχός και διευθυντής της Βουδιστικής Επιτροπής για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, Jin Kwan, που φυλακίστηκε το 1996 γιατί έδωσε πληροφορίες σχετικά με τους πολιτικούς κρατούμενους στη Νότια Κορέα, σε ένα καναδό κορεατικής καταγωγής, που οι αρχές ισχυρίζονται ότι ήταν βορειοκορεάτης κατάσκοπος.

Ισόβια για κλοπή μπισκότων

Την προηγούμενη Παρασκευή, ένας άντρας καταδικάστηκε σε φυλάκιση 26 ετών ως ισόβια επειδή έκλεψε τέσσερα πακέτα μπισκότα. Αυτό έγινε στην Santa Ana της Καλιφόρνια, όπου ισχύει η περίφημη νομοθεσία των "τριών χτυπημάτων". Ο δικαστής αρνήθηκε να μειώσει την ποινή που είχε επιβληθεί το 1995 στον Kevin Weber, που είχε παλιότερα καταδικαστεί για διάρρηξη και ένοπλη επίθεση. "Δεν βλέπω λόγο να θεωρήσω τον κύριο Weber κάτι άλλο από αυτό που είχε στο μυαλό του ο νομοθέτης όταν θέσπισε το νόμο", είπε ο δικαστής αιτιολογώντας την απόφασή του.

Τα "τρία χτυπήματα" επιβάλλουν βαριά καταδίκη (συνήθως ισόβια) σε όποιον καταδικάζεται για τρίτη φορά, όποιο κι αν είναι αυτό το αδίκημα. Το 1996, το Ανώτατο Δικαστήριο έδωσε στους δικαστές την ευχέρεια να επιβάλλουν μικρότερες ποινές. Έτσι, δεκάδες καταδικασμένοι σε ισόβια, όπως ο Weber, άσκησαν έφεση κατά της πρωτόδικης απόφασης. Ο εισαγγελέας στη δίκη του, υποστήριξε πως ο καταδικασμένος άξιζε να τιμωρηθεί με ισόβια, παρά το γεγονός πως έκλεψε μόνο μπισκότα, επειδή τράπηκε σε φυγή εξαιτίας της λειτουργίας συναγερμού. "Αν δεν υπήρχε ο συναγερμός, κατά πάσα πιθανότητα θα είχαμε βρει λεφτά στις τσέπες του", δήλωσε. Ο συνήγορος του είχε ζητήσει την επιείκεια του δικαστηρίου, αφού το αδίκημα αυτό κανονικά τιμωρείται με τριτάτο με τρία χρόνια φυλάκιση.

Η μεγαλύτερη οργάνωση για τα πολιτικά δικαιώματα στη χώρα, Minkahyup, θεωρεί την αμνηστία ανεπαρκή, και επισημαίνει πως 500 περίπου πολιτικοί κρατούμενοι παραμένουν στις φυλακές, κυρίως εξαιτίας της δημόσιας έκφρασης των απόψεών τους.

Η Διεθνής Αμνηστία επίσης άσκησε κριτική στην απόφαση, λέγοντας πως είναι μεν θετική, αλλά εξακολουθούν να βρίσκονται στη φυλακή πολλοί κρατούμενοι συνείδησης, ενώ τόνισε πως πρέπει να αλλάξει και το θεσμικό πλαίσιο ώστε να μην γίνουν άλλες τέτοιες συλλήψεις στο μέλλον. "Αυτό το ζήτημα είναι σημαντικό τεστ της αξιοπιστίας του προέδρου Kim Dae-jung ως μεταρρυθμιστή στον τομέα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων", ο οποίος πάντως είχε δηλώσει πως οι "κομμουνιστές" θα εξαιρούνταν της αμνηστίας. Ο όρος "κομμουνιστής" έχει πολύ ευρεία χρήση από τις νοτιοκορεατικές αρχές. Αντιπρόσωποι της Δ. Α. είχαν επισκεφτεί πριν ένα μήνα τη Σεούλ για να ζητήσουν την απελευθέρωση των πολιτικών κρατούμενων για μη βίαιες ενέργειες και αυτών που είχαν καταδικαστεί με άδικες διαδικασίες. Επίσης, ζήτησαν να διεξαχθούν έρευνες για παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων από τις αρχές, όπως βασανιστήρια, φόνους και καταδίκες με συνοπτικές διαδικασίες.

Νωρίτερα την ίδια μέρα, το υπουργείο Δικαιοσύνης είχε ανακοινώσει πως 22 από του 41 κρατούμενους που περιλαμβάνονταν σε λίστα της οργάνωσης είχαν αφεθεί ελεύθεροι. Στην πραγματικότητα, μόνο δέκα αφέθηκαν, οι εννέα από τους οποίους είχαν εκτίσει σχεδόν όλη την ποινή τους. Επιπλέον, η λίστα ήταν απλά ενδεικτική και δεν περιλάμβανε όλους όσους η Δ. Αμνηστία θεωρεί πολιτικούς κρατούμενους.

Έρευνα για τις εξαφανίσεις στην Αργεντινή

Τη Δευτέρα 16 Μαρτίου, ο γενικός γραμματέας της Ένωσης Αργεντινών Εργατών, Victor De Genaro, παρέδωσε στον ισπανό δικαστή Baltazar Garzon αναφορά μεγέθους 5.000 σελίδων. Σε αυτή περιλαμβάνονται τα ονόματα 9.000 εργαζόμενων που "εξαφανίστηκαν" κατά τη διάρκεια του βρώμικου πόλεμου που διεξήγαγε η χούντα της χώρας (1976 ως 1983) ενάντια σε αριστερούς και συνδικαλιστές.

Η ενέργεια αυτή είχε σκοπό να βοηθήσει στις έρευνες του ισπανού δικαστή σχετικά με την κρατική τρομοκρατία στην Αργεντινή, με σκοπό τη διαλεύκανση της εξαφάνισης 600 ισπανών υπηκόων επί χούντας. Τα στοιχεία αυτά δείχνουν πως οι εργάτες αποτέλεσαν στόχο της χούντας, καθώς και πως μεγάλες επιχειρήσεις όπως η θυγατρική της Ford στο Μπουένος Άιρες, ένα μεγάλο ναυπηγείο και μια μεταλλουργική εταιρία συνεργάστηκαν με τους στρατιωτικούς στη σύλληψη εργαζόμενων σε αυτές. "Εργαζόμενοι κρατούνταν σε εργοστάσια και η διεύθυνση πολλών επιχειρήσεων συνεργαζόταν με τις στρατιωτικές αρχές, παραχωρώντας συχνά οχήματά τους για τη μεταφορά συλληφθέντων", δήλωσε ο De Genaro. Εγκαταστάσεις εταιριών χρησιμοποιήθηκαν ως στρατόπεδα συγκέντρωσης, όπου συστηματικά καταπατούνταν τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Εκτιμάται πως 30.000 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους από την αργεντινή χούντα. Η κατάρρευσή της, μετά τον αποτυχημένο πόλεμο για τα νησιά Φολκλαντ, δεν οδήγησε στην τιμωρία των ενόχων, καθώς χορηγήθηκε αμνηστία. Ακόμη και σήμερα, κάποιοι περηφανεύονται δημόσια για τη συμμετοχή τους σε δολοφονίες κρατουμένων και απειλούν όσους επιμένουν να ερευνούν το σκοτεινό παρελθόν.

Η κυβέρνηση της Αργεντινής αρνήθηκε να προσφέρει τη βοήθειά της στην έρευνα Garzon, που διεξάγεται εδώ και δύο χρόνια, με το σκεπτικό πως παρεμβαίνει στις εσωτερικές υποθέσεις της χώρας.

Παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο Κονγκό

Την περασμένη εβδομάδα δόθηκε στη δημοσιότητα η επίσημη έκθεση της μεγαλύτερης οργάνωσης για τα ανθρώπινα δικαιώματα του Κονγκό, της Azadho. Στις εξήντα σελίδες της έκθεσης η κατάσταση στο πρώην Ζαΐρ περιγράφεται ως ζοφερή. Παραθέτονται λεπτομερώς δεκάδες περιπτώσεις δολοφονιών, αυθαίρετων συλλήψεων, βιασμών, λεηλασιών και κρατικής διαφθοράς από το Μάιο που κατέκτησε την εξουσία ο Λοράν Καμπιλά. "Η άνοδος στην εξουσία του AFDL (πολιτικής συμμαχίας με ηγέτη τον Καμπιλά) δεν εξαφάνισε τις παλιές πρακτικές που καταδικάζει το σύνολο του πληθυσμού της χώρας" αναφέρεται στην έκθεση.

"Ο νεποτισμός, οι πελατειακές σχέσεις, ... οι ξαφνικοί περιορισμοί των πολιτικών ελευθεριών, οι αυθαίρετες συλλήψεις και οι εκφοβισμοί, χαρακτήρισαν τη διακυβέρνηση της χώρας από το AFDL κατά το δεύτερο μισό του χρόνου που πέρασε". Η οργάνωση Azadho υπήρξε από τους σταθερούς επικριτές του προηγούμενου καθεστώτος του Μομπούτου Σέσε Σέκο. Εξακολουθεί, όμως, να ασκεί δριμύεια κριτική και κατά της νέας κυβέρνησης, η οποία αντέδρασε με έφοδο σε τυπογραφείο της πρωτεύουσας Κινσάσα όπου τυπωνόταν η έκθεση. Κατά την έ-

φοδο, κατασχέθηκαν 1.600 από τα 2.000 αντίτυπα της έκθεσης και οι αντίστοιχοι τσίγκοι. Τα υπόλοιπα κομμάτια είχε προλάβει η οργάνωση να τα διανείμει σε κυβερνητικές υπηρεσίες και τον τύπο. Η επίσημη κυβερνητική απάντηση στην έκθεση ήταν πως οι καταγγελίες ήταν ανυπόστατες και δεν είχε γίνει επαρκής έρευνα σχετικά με όσα αναφέρονται στην έκθεση.

Ο υποστηριζόμενος από τη Ρουάντα και άλλες γειτονικές χώρες στρατός υπό την ηγεσία του Λοράν Καμπιλά, ανέτρεψε τον δικτάτορα Μομπούτου τον Μάιο του 1997. Ο περισσότερος κόσμος έσπευσε να χαιρετίσει την πολιτική αλλαγή, το νέο καθεστώς όμως διέψευσε γρήγορα τις προσδοκίες για εκδημοκρατισμό και σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην ταλαιπωρημένη χώρα.

Οι καταγγελίες για σφαγές αμάχων Χούτου είναι δεκάδες, ενώ η κυβέρνηση Καμπιλά προβάλλει συνέχεια εμπόδια στις προσπάθειες της Ύπατης Αρμοστείας του Ο.Η.Ε. για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα και ανθρωπιστικών οργανώσεων να ερευνήσουν τι πραγματικά συμβαίνει. Από την άλλη, οι νέοι κυβερνήτες προσαρμόστηκαν ταχύτατα και στα δεδομένα κρατικής διαφθοράς που κληρονόμησαν από τους προκατόχους τους.

Επίθεση κατά δημοσιογράφων από ισραηλινούς

Στις 13 Μαρτίου, οκτώ παλαιστίνιοι δημοσιογράφοι τραυματίστηκαν με πλαστικές σφαίρες από ισραηλινούς στρατιώτες, ενώ κάλυπταν τις συγκρούσεις ανάμεσα στο στρατό και διαδηλωτές στη Χεβρώνα. Αφορμή των επεισοδίων ήταν ο φόνος τριών παλαιστίνιων εργατών σε στρατιωτικό μπλόκο την Τρίτη. Η ισραηλινή κυβέρνηση αναγνώρισε πως οι τρεις δεν είχαν πρόθεση να απειλήσουν τους στρατιώτες που τους σκότωσαν. Την Παρασκευή υπήρξε νέα έξαρση των επεισοδίων, όταν ισραηλινοί έποικοι διεξήγαγαν πορεία μέσα σε αραβική συνοικία της Χεβρώνας.

Αυτόπτες μάρτυρες υποστηρίζουν πως οι στρατιώτες από πρόθεση πυροβόλησαν και τραυμάτισαν τους δημοσιογράφους, οι οποίοι βρίσκονταν 20 μέτρα από αυτούς και τουλάχιστον 200 από τους διαδηλωτές, όταν χτυπήθηκαν επανειλημμένα από πυρά με μεταλλικές σφαίρες, καλυμμένες με λάστιχο.

Ένας από αυτούς, ο Nael Shiyouki, ηχολήπησε συνεργείου του Reuters, χτυπήθηκε τέσσερις φορές από σφαίρες. Σε βίντεο φαίνεται πως δέχτηκε μια σφαίρα στο κεφάλι, και ενώ ήταν πεσμέ-

νος και αιμόφυρτος συνέχισαν να τον πυροβολούν με αποτέλεσμα να χτυπηθεί ξανά στο στομάχι και το πόδι. Οι στρατιώτες τραυμάτισαν ακόμη επτά δημοσιογράφους, κάποιοι από τους οποίους προσπαθούσαν να βοηθήσουν τον πεσμένο ενώ φώναζαν στα αγγλικά και εβραϊκά πως ήταν δημοσιογράφοι. Εκπρόσωπος του στρατού δήλωσε πως θα διεξαχθεί έρευνα, πιθανώς εξαιτίας της ύπαρξης του βίντεο. Υποστήριξε πάντως πως είναι πιθανό οι δημοσιογράφοι να ήταν πολύ κοντά στους διαδηλωτές και εξαιτίας του σκοταδιού να μην μπορούσαν οι στρατιώτες να τους ξεχωρίσουν. Σε άλλο περιστατικό την ίδια μέρα, δύο φωτορεπόρτερ χτυπήθηκαν από τα ισραηλινά πυρά καθώς φωτογράφιζαν τραυματιοφορείς που μετέφεραν χτυπημένους διαδηλωτές.

Οι περιπτώσεις αυτές δεν είναι μεμονωμένες. Από το Σεπτέμβριο του 1996, όταν εντάθηκε η αντιπαράθεση στη λωρίδα της Γάζας, οι δημοσιογράφοι αποτέλεσαν πολλές φορές στόχο των ισραηλινών στρατιωτών και των ένοπλων εποίκων. Τουλάχιστον 45 από αυτούς έχουν τραυματιστεί, μερικοί παραπάνω από μία φορά.

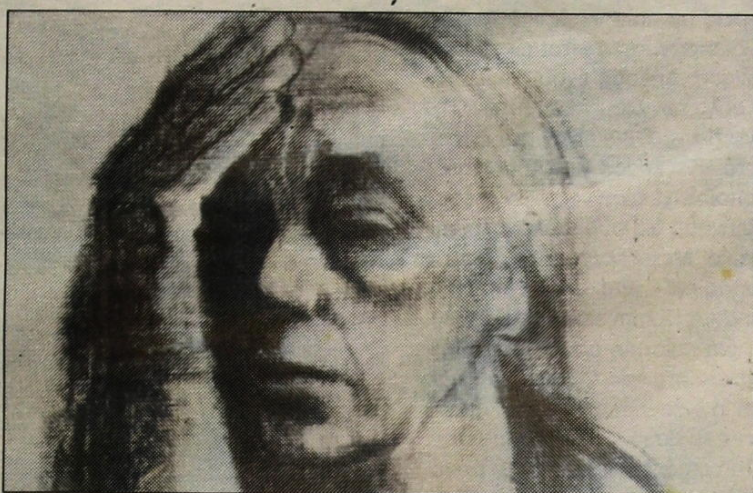
Η σχολή της Φρανκφούρτης και η κοινωνική κριτική θεωρία

Στην αρχή της δεκαετίας του '20 δημιουργείται στην Γερμανία (Φρανκφούρτη) το Ινστιτούτο Κοινωνικών Ερευνών, υπό την διεύθυνση του Μαξ Χορκχάιμ και εκδίδεται το «Περιοδικό για την κοινωνική έρευνα» που θα γίνει στη συνέχεια γνωστό από την δημοσίευση πολύ προχωρημένων θεωρητικών ερευνών των μελών και των συνεργατών του Ινστιτούτου αλλά και μερικών ερευνητών (Μπένγκαμιν) που δεν συμμετείχαν σε αυτό.

Ο προσανατολισμός του Ινστιτούτου ήταν εξαρχής μαρξιστικός-σοσιαλιστικός. Σε αντίθεση με τον προηγούμενο διευθυντή, Γκούμπεργκ, που ενδιαφερόταν κυρίως για την Κ οινωνική ιστορία, ο Χορκχάιμ ως νέος διευθυντής δεσμεύτηκε για την ανάπτυξη ενός προγράμματος διεπιστημονικής έρευνας με αντικείμενο τη σύγχρονη καπιταλιστική κοινωνία. Στην εναρκτήρια ομιλία του, που αποτέλεσε και το μανιφέστο του Ινστιτούτου, διέγραψε τις κατευθυντήριες γραμμές μιας κοινωνικής έρευνας που θα συνέθετε τη φιλοσοφική διερεύνηση με τη διεξαγωγή διεπιστημονικών εμπειρικών ερευνών. Πολύ σύντομα συγκεντρώνεται γύρω του ένας περιορισμένος αλλά ιδιαίτερα αξιόλογος πυρήνας διανοητών και το Ινστιτούτο μετατρέπεται σε σχολή, σε ένα διακριτό ρεύμα σκέψης γνωστό ως «Κριτική Θεωρία». Με την σχολή είναι συνδεδεμένα τα ονόματα των Αντόρνο, Μαρκούζε, Πόλοκ κ.α., οι οποίοι συνεχίζουν την κοινωνική κριτική που άρχισε στην δεκαετία του '20. Στην δεύτερη γενιά της σχολής ανήκουν οι Χάμπερμας, Νέγκτ, Όφε, οι οποίοι αναδείχθηκαν στα πλαίσια του Ινστιτούτου, μετά το Β' Παγκόσμιο πόλεμο και ιδιαίτερα μετά την δεκαετία του '60.

Η ομάδα αναγκάστηκε πολύ γρήγορα (1934) να μεταφερθεί στην Ν. Υόρκη εξαιτίας της ανόδου των Εθνικοσοσιαλιστών στην εξουσία. Το αρχικό πρόγραμμα μιας φιλοσοφικά προσανατολισμένης κοινωνικής έρευνας θα εγκαταλειφθεί στην δεκαετία του '40 προς χάριν της συγκρότησης μιας κοινωνικής θεωρίας με την κριτική διάσταση ως πρωταρχική. Πρόκειται για μια ριζοσπαστική ανατροπή τόσο από θεωρητική όσο και μεθοδολογική άποψη. Είναι η έκφραση σε φιλοσοφικό επίπεδο γενικότερων μετασχηματισμών της κοινωνίας προς την «πραγματοποίηση», τους οποίους η παραδοσιακή κοινωνιολογία και φιλοσοφία αδυνατούσε να συλλάβει παραμένοντας δέσμια των μύθων της. Δεν μπόρεσε δηλαδή να αυτονομηθεί από αυτό που σύμφωνα με τις αναλύσεις του Λούκατς ονομάζεται ψευδής συνείδηση, να αυτονομηθεί από την ρεαλίζουσα φωτογραφική που σε τελική ανάλυση δεν είναι παρά έκφραση της κυριαρχίας ιδεολογίας και με αυτή την έννοια προϊόν του κοινωνικού καταμερισμού εργασίας.

Στο αντιπροσωπευτικότερο κείμενο της περιόδου αυτής «Διαλεκτική του διαφωτισμού» οι Χορκχάιμ - Αντόρνο, δεν θέτουν πια μόνο το στόχο της συγκρότησης μιας κριτικής έρευνας της καπιταλιστικής κοινωνίας αλλά υποβάλλουν

σε ριζική αμφισβήτηση την δυνατότητα της θεωρίας να ξεφύγει από την φανακιστική λογική του εργαλειώδους λόγου και της ταυτιστικής σκέψης. Στο έργο τους αυτό ανακαλύπτουν τη ρίζα της παρακμής των διαφωτιστικών ιδεωδών της ελευθερίας και της αυτονομίας, στον υπερκαθορισμό και στην τελική υποταγή τους στην εργαλειώδη - υποκειμενική στάση του ελέγχου της φύσης και της κοινωνίας που διαπερνά συνολικά την ιστορία του Δυτικού πολιτισμού. Στην προοπτική μιας τέτοιας γνωσιοθεωρητικής τοποθέτησης η φιλοσοφία οφείλει να αναλάβει ξανά το έργο της αμφισβήτησης, διασώζοντας τα τελευταία υπολείμματα του κριτικού πνεύματος. Παράλληλα και εντός αυτού του πλαισίου πραγματοποιείται μια εξαιρετικά γόνιμη ανάλυση των προβλημάτων της πολιτικής οικονομίας, της ψυχανάλυσης της τέχνης, της κουλτούρας, των ΜΜΕ και των κοινωνικών επιστημών. Κοινός τόπος όλων των αναλύσεων ήταν πως ο Ορθός Λόγος και η κατεστημένη κοινωνική πρακτική έγιναν εργαλεία ανήθικων σκοπών της πολιτικής και της οικονομίας που ενδιαφέρονται αποκλειστικά για την αύξηση της βιομηχανικής παραγωγής με μόνο στόχο το κέρδος.

Η παραπάνω πολύ σχηματική εισαγωγή στο τεράστιο και πολύπλευρο έργο της σχολής της Φρανκφούρτης έχει ως στόχο την κατάδειξη της επικαιρότητας αυτής της θεωρίας. Βέβαια δεν παραγνωρίζεται το γεγονός ότι η ιστοριοφιλοσοφική απαισιοδοξία που διαπνέει τις θεωρητικές της αναλύσεις οδήγησε την κριτική θεωρία σε μια διπλή απομόνωση τόσο εντός του χώρου των επιστημών όσο και εντός του χώρου της πολιτικής. Για να κατανοηθεί η απομόνωση αυτή, το έργο της σχολής και η σημασία του, δεν πρέπει να λησμονούνται οι ιστορικές συνθήκες οι οποίες επηρέασαν αποφασιστικά την διαμόρφωσή του. Πρόκειται για την αιματηρή καταστολή της Γερμανικής επανάστασης, την άνοδο του φασισμού, τη σταθεροποίηση του σταλινικού ολοκληρωτισμού, καθώς και την εμπειρία της απεριόριστης ενσωματωτικής δύναμης του καπιταλισμού αμερικάνικου τύπου που επιτρέπει την αναπαραγωγή του Status Quo χωρίς ανοιχτή καταπίεση, αλλά μόνο με τα μέσα της μαζικής κουλτούρας.

Όμως και παρά την παράλληλη κυριαρχία του εμπειρισμού, του θετικισμού, της τεχνοκρατίας η

σχολή της Φρανκφούρτης αντιτάχθηκε σθεναρά στο μοντέρνο ρεύμα της απλοποίησης και του εκχυδαϊσμού της σκέψης που αναπτυσσόταν σύμφωνα με τις ανάγκες του εργαλειώδους και τεχνικού λόγου. Πρόκειται για μια σχολή που παραμένει καθόλα επίκαιρη και μοντέρνα, ίσως σήμερα περισσότερο από ποτέ, δεδομένης της ολοένα αυξανόμενης εισβολής της τεχνικής, των νέων τεχνολογιών, της συνεχούς επέκτασης των ΜΜΕ, της γενικότερης πολιτισμικής κρίσης, της βαρβαρότητας της παγκόσμιας αγοράς.

Γλωσσάρι

Πραγματοποίηση: Διαδικασία εξορθολογισμού της πολιτικής κοινωνίας (κράτος). Η διαδικασία αυτή στηρίζεται στη συνολική κοινωνική κίνηση του κεφαλαίου, αποτέλεσμα της οποίας είναι ο ιντρομενταλισμός. Η κοινωνία των πολιτών με την αυγή του ιμπεριαλισμού παραχωρεί τη θέση της στη διοικητικοποίηση, στην εξουσία των ειδικών, στην υποταγή ανθρώπου και φύσης, εν τέλει στην πραγματοποίηση.

Εργαλειώδης Λόγος: Ουσιαστικά πρόκειται για την αναγωγή των μέσων σε σκοπούς. Είναι η κυρίαρχη γλώσσα του θετικισμού ή διαφορετικά η υπαγωγή του Λόγου σε εργαλείο δέσμιου μιας υπολογιστικής χρησιμοθηρίας. Ο Υποκειμενικός Λόγος με τη μορφή της σκεπτόμενης συνείδησης ταυτίζει το γνωστικό γεγονός με την κυριαρχία, την αλήθεια του με την ε-

ξουσία που πάντα σημαίνει την ορμέφυτη τάση του υποκειμένου για αυτοσυντήρηση και απεριόριστη εκμετάλλευσή.

Αυστική Λογική: Κυρίαρχο κατηγορήμα του υποκειμενικού συνειδότης που ανάγει ως αδιαμφισβήτητο κριτήριο της πραγματικότητας (Realitat) την αρχή της μη-αντίφασης ($A=A$). Αντιστρατεύεται τη διαλεκτική κίνηση της σκέψης, σύμφωνα με την οποία το Α συμφωνεί και δε συμφωνεί με τον εαυτό του, $A=A$ ή Β. Με τα λόγια του ίδιου του Αντόρνο «...σποδότε μπορεί να είναι διαφορετικό είναι όμοιο με τον εαυτό του.»

Λογιστική κουλτούρα: Ο λεγόμενος εκδημοκρατισμός της κουλτούρας στο όνομα του οποίου νομιμοποιείται η ενσωμάτωση κάθε γνήσιας καλλιτεχνικής δημιουργίας. Η τέχνη και η κουλτούρα αποκτούν με αυτό τον τρόπο ένα χαρακτηριστήρα καταφατικό και μαζικό και για αυτό ακριβώς το λόγο αλλοτριωτικό.

Νόμος της Ισοδυναμίας: Βασικός νόμος της αστικής κοινωνίας. Πρώτος ο Μαρξ διαπίστωσε αυτή τη θεμελιώδη αντίφαση και τη διατύπωσε ως φετιχιστικό του εμπορεύματος. «Η αξία χρήσης ενός προϊόντος υποσκελίζεται από την ανταλλακτική του αξία και μετατρέπεται σε εμπόρευμα. Στην ανταλλακτική αξία η κοινωνική σχέση των προσώπων μεταβάλλεται σε μια κοινωνική σχέση πραγμάτων. Σε κάθε περίπτωση οι άνθρωποι είναι αντικείμενα. Ο Αντόρνο μεταφράζει το γεγονός αυτό από το χώρο της οικονομίας στα άδυτα της ίδιας της αστικής σκέψης. Αναφέρει χαρακτηριστικά: «η ποσότητα αυτή καθ' εαυτή είναι όπως η εξίσωση της ανταλλαγής από την οποία προέρχεται, σχετικής, αναφορικής φύσης και προσκολλάται πάλι, όπως η εξίσωση της ανταλλαγής στο ενέργημα της ανταλλακτικής τέλεσης, αφού μια ποσότητα αφορά πάντα ένα μετρήσιμο μέγεθος (...) είναι η απόλυτη παντοδυναμία του εργαλειώδους σκέπτεσθαι που εξισώνει το όμοιο με το ανόμοιο, ανταλλάσσει ομοειδείς αφαιρέσεις με ανόμοια, συγκεκριμένα πράγματα, χρήμα με χρήμα, χρήμα με αντικείμενα».

Β.Α.

«Η τυπική λογική ήταν η μεγάλη σχολή της ενοποίησης. Πρόσφερε στους διαφωτιστές το σχήμα σύμφωνα με το οποίο ο κόσμος μπορούσε να γίνει αντικείμενο υπολογισμών. Αναγνωρίζει τον αριθμό ως κα νόνα αφού ό,τι δεν διαιρείται δι ενός αριθμού και τελικά δι του αριθμού 1 είναι απλή αυταπάτη. Ο διαφωτισμός μετατρέπει τη σκέψη σε πράγμα, σε αυτόνομη αυτοματική διαδικασία, σε ένα εργαλείο μαθηματικοποίησης της φύσης και αριθμοποίησης της κοινωνικής ζωής. Η αστική κοινωνία κυριαρχείται από την ισοδυναμία η οποία κάνει το ανόμοιο συγκρίσιμο, ανάγοντάς το σε αφηρημένες ποσότητες. Με αυτό τον τρόπο τα μαθηματικά απελευθερώθηκαν και έγιναν οι απόλυτοι κριτές».

«Οι άνθρωποι είχαν πάντα να διαλέξουν ανάμεσα στην υποταγή τους στη φύση ή στην υποταγή της φύσης στο εγώ. Με την επέκταση της εμπορευματικής οικονομίας ο σκοτεινός ορίζοντας του μύθου φωτίζεται από τον ήλιο του υπολογιστικού λόγου που οι παγερές ακτίνες του ωρίμασαν το σπόρο της βαρβαρότητας».

«Από τη μια μεριά έχουμε το αφηρημένο εγώ, κενωμένο από κάθε υπόσταση, που προσπαθεί να μεταβάλλει, οτιδήποτε υπάρχει, σε ένα μέσο της αυτοσυντήρησής του. Και από την άλλη, έχουμε μια κενή φύση υποβαθμισμένη σε γυμνό υλικό, σε γυμνή ύλη που πρέπει να κυριαρχηθεί, χωρίς άλλον οποιοδήποτε σκοπό από το σκοπό της κυριαρχίας».

«Η διαλεκτική δεν μπορεί να είναι τίποτε άλλο παρά η συνεπής συνείδηση της μη ταυτότητας. Τούτο η διαλεκτική το προβάλλει στη συνείδηση ως αντίφαση. Η αντιφατικότητα έχει, δυνάμει της ενδομυχικής ουσίας του ίδιου του συνειδότης, το χαρακτήρα αναπόφευκτης και μοιραίας νομοτέλειας. Ταυτότητα και αντίφαση συνυφίνονται μεταξύ τους. Η καθολικότητα της αντίφασης δεν είναι τίποτε άλλο από την αναλήθεια της καθολικής ταύτισης έτσι όπως αυτή φανερώνεται μέσα της. Η εξίσωση αντίφασης ίσον μη ταυτότητα δεν είναι αντιστρέψιμη».

Ενδεικτική βιβλιογραφία:

- Αντόρνο, *Minima Moralia*, Εκδόσεις Αλεξάνδρεια, Αθήνα 1990
 Αντόρνο, *Η θεωρία της ημιμόρφωσης*, Αθήνα 1987
 Αντόρνο, *Τρεις μελέτες για το Χέγκελ*, Αθήνα 1994
 Χορκχάιμ, *Η έκλειψη του λόγου*, εκδόσεις Κριτική 1987
 Χορκχάιμ, *Παραδοσιακή και κριτική θεωρία*, εκδόσεις Ύψιλον, Αθήνα 1987
 Χορκχάιμ, *Φιλοσοφικό σημειωματάριο*, Αθήνα 1986
 Χορκχάιμ-Αντόρνο, *Η διαλεκτική του διαφωτισμού*, εκδόσεις Ύψιλον, Αθήνα 1986
 Χορκχάιμ-Αντόρνο, *Κοινωνιολογικά εισαγωγικά δοκίμια*, εκδόσεις Κριτική, Αθήνα 1988
 Χορκχάιμ-Μαρκούζε-Αντόρνο-Λόβενταλ, *Τέχνη και μαζική κουλτούρα*, εκδόσεις Ύψιλον
 Μαρκούζε, *Ο μονοδιάστατος άνθρωπος*, εκδόσεις Παπαζήση
 Μαρκούζε, *Έρως και πολιτισμός*
 Μαρκούζε, *Λόγος και επανάσταση*, εκδόσεις Ύψιλον
 Χάμπερμας, *Ο φιλοσοφικός λόγος της μοντερνικότητας*, εκδόσεις Αλεξάνδρεια, Αθήνα 1993
 Χάμπερμας, *Κείμενα γνωσιοθεωρίας και κοινωνικής κριτικής*, εκδόσεις Πλέθρον
 Μαρκής Δημήτριος, *Έλλογος κατακραυγή*, εκδόσεις Σμίλη
 Καβουλάκος Κάρολος, *Τα θεμέλια του λόγου της κριτικής κοινωνικής θεωρίας*, εκδόσεις Πόλις

Η θέση των ιθαγενών στην αυστραλιανή κοινωνία - Οι αγώνες και οι επιδιώξεις τους σήμερα

Παρά την περιθωριοποίηση, την καταστολή και την απομόνωση, πολλοί λίγοι ιθαγενείς αποδέχτηκαν τις δυτικές αξίες και προσπάθησαν να ενταχθούν στην κοινωνία των λευκών. Η δυτική κουλτούρα ήταν ξένη γι αυτούς και αντιστέκονταν σ' αυτή, έστω και παθητικά.

Η Αυστραλία συγκροτήθηκε σε κράτος την 1η Ιανουαρίου 1901 με την ομοσπονδιοποίηση έξι αυτεξούσιων κτήσεων του βρετανικού στέμματος. Το νέο κράτος ακολούθησε την ίδια καταπιεστική πολιτική και την ίδια τακτική περιθωριοποίησης και γενοκτονίας, μ' αυτή των βρετανών αποικιοκρατών. Το 1944 οι ιθαγενείς ανακηρύχτηκαν τελικά αυστραλοί πολίτες και μόλις το 1967 -μετά από δημοψήφισμα που κατάρχησε τα σχετικά άρθρα του συντάγματος- απέκτησαν ίσα δικαιώματα με τους υπόλοιπους κατοίκους της Αυστραλίας. Αυτά βέβαια στα χαρτιά, γιατί στην πραγματικότητα πολύ λίγα άλλαξαν, κι αυτά μέσα από τον αγώνα των ιθαγενών. Σήμερα στην Αυστραλία οι νόμοι ορίζουν ότι οι πολίτες είναι ίσοι, αλλά: η συχνότητα θανάτων των παιδιών των ιθαγενών είναι τέσσερις φορές μεγαλύτερη απ' των λευκών. Η διάρκεια ζωής τους είναι 50 χρόνια, ενώ ο μέσος όρος ζωής των λευκών είναι 70 χρόνια. Έρευνα στο Σίδνεϊ έδειξε ότι το 1/4 των παιδιών τους υποφέρει από υποσιτισμό. Σε σύγκριση με τους λευκούς είναι 17 φορές πιο πιθανό να συλληφθούν, 15 φορές να φυλακιστούν και 16 φορές πιθανότερο να πεθάνουν στα χέρια της αστυνομίας. Αυτό το τελευταίο είναι ένα από τα μείζονα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι ιθαγενείς και φυσικά μια από τις προτεραιότητες των αγώνων τους. Δεκάδες aboriginals έχασαν τη ζωή τους τα τελευταία χρόνια ενώ τελούσαν υπό κράτηση. Οι φόντοι αυτοί των ανθρωποφυλάκων καλύπτονται πλήρως από το αυ-

τους με βάση τις δικές τους αρχές.

Το 1976 κατοχυρώνεται νομικά το δικαίωμα άσκησης βέτο απ' τους ιθαγενείς, όσον αφορά την εξόρυξη μεταλλευμάτων σε περιοχές που ανήκουν σ' αυτούς. Το ζητούμενο βέβαια είναι ποιες είναι αυτές οι περιοχές ή καλύτερα ποιες αναγνωρίζουν ως τέτοιες η ομοσπονδιακή κυβέρνηση και οι κυβερνήσεις των πολιτειών. Γιατί βέβαια, αυτή την ίδια γη τη διεκδικούν οι εταιρείες εξόρυξης και δεν είναι εύκολο οι πολιτικοί εκπρόσωποί τους να αναγνωρίσουν τα δικαιώματα των αυτόχθονων λαών. Το 1982 ο Έντι Κόικι Μάμπο και άλλοι τέσσερις ιθαγενείς της φυλής Mezlam άρχισαν μια δικαστική μάχη στο Ανώτατο Δικαστήριο εναντίον της κυβέρνησης της πολιτείας Κουήνσλαντ, ζητώντας τα πατροπαράδοτα δικαιώματα κυριότητας της γης τους. Τελικά, δέκα χρόνια, αργότερα το δικαστήριο δικάωσε τον Μάμπο και τους συντρόφους του και ουσιαστικά αναγνωρίστηκε για πρώτη φορά ότι η Αυστραλία δεν ήταν «Άδεια Γη» όταν έφτασαν εκεί οι πρώτοι άποικοι. Αυτό σημαίνει ότι, εάν οι ιθαγενείς μπορούν ν' αποδείξουν ότι παρέμειναν στη γη τους συνέχεια από το 1788 ως σήμερα, μπορούν να διεκδικήσουν αυτή τη γη ως δική τους και κατά συνέπεια ο τίτλος κυριότητας αυτής της γης είναι δικός τους. Το 1993 η τότε «εργατική» κυβέρνηση αναγνώρισε με νόμο ότι οι αυτόχθονες αυστραλοί έχασαν τη γη τους χωρίς ποτέ να αποζημιωθούν και χωρίς να αναγνωριστούν ποτέ τα δικαιώματά τους. Τον Δεκέμβριο του '96 το Ανώτατο Δικαστήριο με την απόφαση «Wik» αναγνώρισε για πρώτη φορά πως τα δικαιώματα γης των αυτοχθόνων μπορούν να συνυπάρξουν μ' αυτά των λευκών. Επίσης, αναγνώρισε ότι έχουν δικαιώματα γης σε περιοχές που είναι εκμισθωμένες σε αγροκτηνοτρόφους και ότι διατηρούν το δικαίωμα αποζημίωσης, αν τα κεκτημένα δικαιώματα γης αφαιρεθούν ή μειωθούν από κυβερνητικό νομοσχέδιο.

Οι νόμοι και οι αποφάσεις αυτές

ων είναι το ζητούμενο. Και κάτι τέτοιο δεν είναι καθόλου εύκολο.

Κάποιοι λίγοι ιθαγενείς κατόρθωσαν ν' αποκτήσουν δευτεροβάθμια ή τριτοβάθμια μόρφωση και να εισέλθουν ως ισότιμα μέλη στην αυστραλιανή κοινωνία. Αυτοί έχουν συστήσει οργανώσεις, διατηρούν σχέσεις με πολιτικούς και φορείς και διαπραγματεύονται με την κυβέρνηση. Δηλαδή έχουν αναλάβει τον ρόλο των διαμεσολαβητών. Την δεκαετία του '80, είχαν συγκροτήσει το «Κογκρέσο των Aborigines» το οποίο είχε αναγνωριστεί απ' την κυβέρνηση ως συμβουλευτικό τής όργανο. Μετεξέλιξη αυτού είναι η «Aboriginal and Torres Strait Islanders Commission» (A.T.S.I.C.), η κύρια επίσημη οργάνωση των ιθαγενών σήμερα. Άλλη οργάνωση είναι η «Νομική Υπηρεσία Ιθαγενών» που ασχολείται με υποθέσεις, αυθαιρεσίας των κρατικών οργάνων. Επίσης, υπάρχει και το «Συμβούλιο Συμφιλίωσης Aborigines και λευκών» -στο οποίο συμμετέχουν ιθαγενείς και λευκοί- που ιδρύθηκε το 1991 και έχει ζωή ως το 2001.

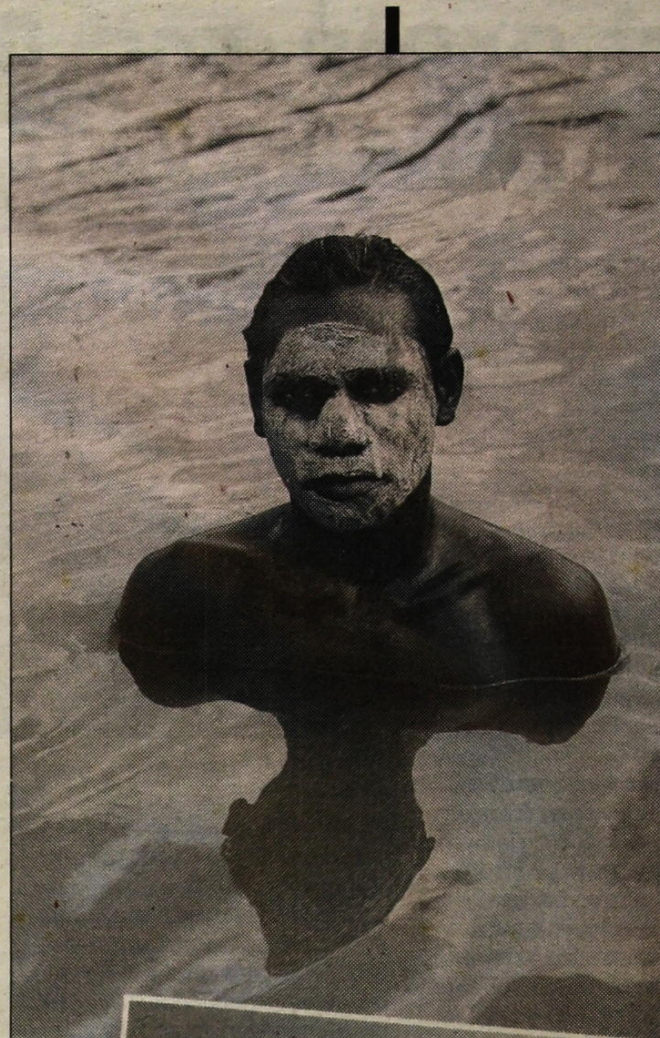
Το τί επιδιώκει αυτή η ελίτ μάς το λέει ο πρόεδρος του «Συμβουλίου Συμφιλίωσης» Patric Dodson της φυλής Yamutu.

«Το βασικό χαρακτηριστικό του οράματός μας είναι μια ενωμένη Αυστραλία, όπου θα υπάρχει δικαιοσύνη και ισότητα για όλους και σεβασμός στη γη και την κληρονομιά μας... Θέλουμε να έχουμε περισσότερο λόγο πάνω στις δομές και στους θεσμούς που επηρεάζουν τη ζωή μας, στη βουλή, στις υπηρεσίες που έχουν σχέση με μας. Θέλουμε να σιγουρευτούμε πως τα δικαιώματά μας θα κατοχυρωθούν συνταγματικά...

Χρειαζόμαστε μια εθνική συμφωνία που να εξετάζει τους τρόπους με τους οποίους μπορεί να υπάρξει κοινοβουλευτική αντιπροσώπευση για τους λαούς μας... Οι ιθαγενείς θέλουν να είναι σε θέση να διοικούν και να ελέγχουν μερικές απ' τις δικές τους υποθέσεις, ανήκοντας την ίδια στιγμή σ' αυτό το μεγάλο έθνος της Αυστραλίας». (1)

Υπάρχει μια αζεπέραστη αντίφαση να απαιτούν «σεβασμό στην κουλτούρα και τη φύση/της κοινωνίας μας που βασίζεται σε αρχές κοινοκτημοσύνης και κοινωνικές αξίες που συνδέονται με τη γη και τις παραδόσεις μας» (2), από μια εξουσιαστική οργάνωση που σκοπό της έχει την εξυπηρέτηση των καπιταλιστικών συμφερόντων. Η κουλτούρα των ιθαγενών είναι αντιθετική προς τις επιδιώξεις του αυστραλιανού κράτους και αυτή ακριβώς η αντίθεση προκαλεί και προκαλεί την γενοκτονία τους. Φαίνεται ότι αυτή η ελίτ των aboriginals επιδιώκει μια φαινομενική αυτονομία τους μέσα στα ασφυκτικά πλαίσια του κράτους με διαχειριστή την ίδια. Όμως, η ένταξη των ιθαγενών που οραματίζεται (έστω και ισότιμη) μέσα στην ευρύτερη κοινωνία θα σημαίνει και το τέλος τους ως τέτοιων. Εκτός κι αν ιθαγενής σημαίνει αυτός που έχει μαύρο δέρμα.

Η βάση των ιθαγενών, πάντως, δε φαίνεται να πολυσυμπαθεί το σύστημα ελεημοσύνης και κρατικής πρόνοιας, γι' αυτό και πολλοί ζητούν ένα κομμάτι γης να επιστραφεί σ' αυτούς, για να δοθεί η βάση για την αυτόρκεία τους. Και βέβαια πολλά θα εξαρτηθούν απ' το πώς θα διαχειριστούν αυτό το κομμάτι γης, από το αν δηλ. θα καταφέρουν να οικοδομήσουν πάνω σ' αυτό τον

δικό τους τρόπο κοινωνικής ζωής και οργάνωσης όπως οραματίζονται.

Απ' τη δεκαετία το '60 και δώθε υπάρχει μια σύγχρονη ιθαγενική λογοτεχνία, άρρηκτα δεμένη με τους πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες των αυτόχθονων λαών. Μάλιστα, οι σχετικές εκδόσεις παρουσιάζουν θεαματική άνοδο τα τελευταία χρόνια. Και για το τέλος μια περιγραφή για το πως οι ιθαγενείς της υπαίθρου δημιουργούν συλλογικά την τέχνη τους σήμερα: «Βρέθηκα στις ομάδες της Κοινότητας Παπάνια... Ντυμένος στα μαύρα, εκτεθειμένος στο εκτυφλωτικό φως και τη ζέστη, προσπληνόμενος και αυστηρός, ο ζωγράφος Μπιλ Στόκμαν άρχισε να ζωγραφίζει μια ιστορία των Προγόνων και του εαυτού του. Του συμπαραστέκονταν η γυναίκα του, φίλοι και συγγενείς. Ένας γέροντας τυφλός, άλλοτε έψαλλε, άλλοτε μουρμούριζε και άλλοτε αφουγκραζόταν απειλητικά τους ξένους, καθισμένος σ' ένα θρόνο από σωρούς τενεκέδων. Πάνω στον μαύρο μουσαμά ο Στόκμαν εικονογραφεί την προσωπική του ανάμνηση, συγχωνευμένη με ότι έζησαν και είπαν οι παππούδες αλλά και με ότι ταξιδεύει στο ατελείωτο χρόνο του μύθου». (3)

Κ.Μ. Ηράκλειο

Υ.Γ. Το γράψιμο αυτού του κειμένου θα ήταν αδύνατον, χωρίς την συνδρομή σε φυλλάδια, περιοδικά-μπροσούρες και άλλες πληροφορίες του συντρόφου Δ. Τ. από την Αυστραλία.

Σημειώσεις

(1) και (2): Από συνέντευξη στην ελληνική εφημερίδα «Ο κόσμος» του Σίδνεϊ
(3) Από άρθρο στην εφημερίδα «Ελληνικός Κόσμος».

Άλλες πηγές:

L. Satterthwait, «Aboriginal Australia, Culture and Society, Hunting and gathering», Canberra 1992

«Whitewash» εκδ. ASF, Melbourne 1988 -

Ελληνόφωνες εφημερίδες Αυστραλίας.

ΑΜΠΟΡΙΤΖΙΝΙΣ:

Οι ιθαγενείς της Αυστραλίας (Μια πρώτη γνωριμία)

συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο

στραλιανό κράτος. Έχοντας μια κουλτούρα άμεσα συνδεδεμένη με τη γη και αδυνατώντας να προσαρμοστούν στη δυτική νοοτροπία τού να δουλεύουν ορισμένες ώρες για ένα ορισμένο μισθό, αντιμετωπίζοντας παράλληλα ρατσισμό και διακρίσεις, οι αυτόχθονες που ζουν στις αστικές περιοχές είναι έντονα περιθωριοποιημένοι με την ανεργία να φτάνει στο ήμισυ του εργατικού δυναμικού και τον αλκοολισμό να κάνει θραύση.

Έτσι, πέραν των επιμέρους διεκδικήσεων, κεντρική θέση στον αγώνα τους κατέχει η διεκδίκηση των δικαιωμάτων τους πάνω στη γη τους. Ευελπιστούν ότι με την επαναπόκτηση της γης τους θα μπορέσουν να οργανώσουν τη ζωή

έχουν επίτηδες πολλά κενά και ασάφειες. Οι aboriginals όμως βλέπουν σ' αυτά μια ευκαιρία να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους από καλύτερες θέσεις. Αυτή η τάση κυριαρχεί σήμερα ανάμεσά τους, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι έχει εγκαταλειφθεί η πάλη στους δρόμους, όπως έδειξαν και τα επεισόδια έξω απ' την ομόσπονδη Βουλή πέρσι τον Αύγουστο ή οι κινητοποιήσεις και οι συγκρούσεις με αφορμή την τρομοκρατία της αστυνομίας. Μετά την απόφαση «Μάμπο» το 1992, κάποιες φυλές υιοθέτησαν την λύση της καταφυγής στο Ανώτατο Δικαστήριο για την διεκδίκηση των εδαφών τους, και μάλιστα δικαιώθηκαν. Σίγουρα, βέβαια, η εφαρμογή στην πράξη αυτών των αποφάσε-